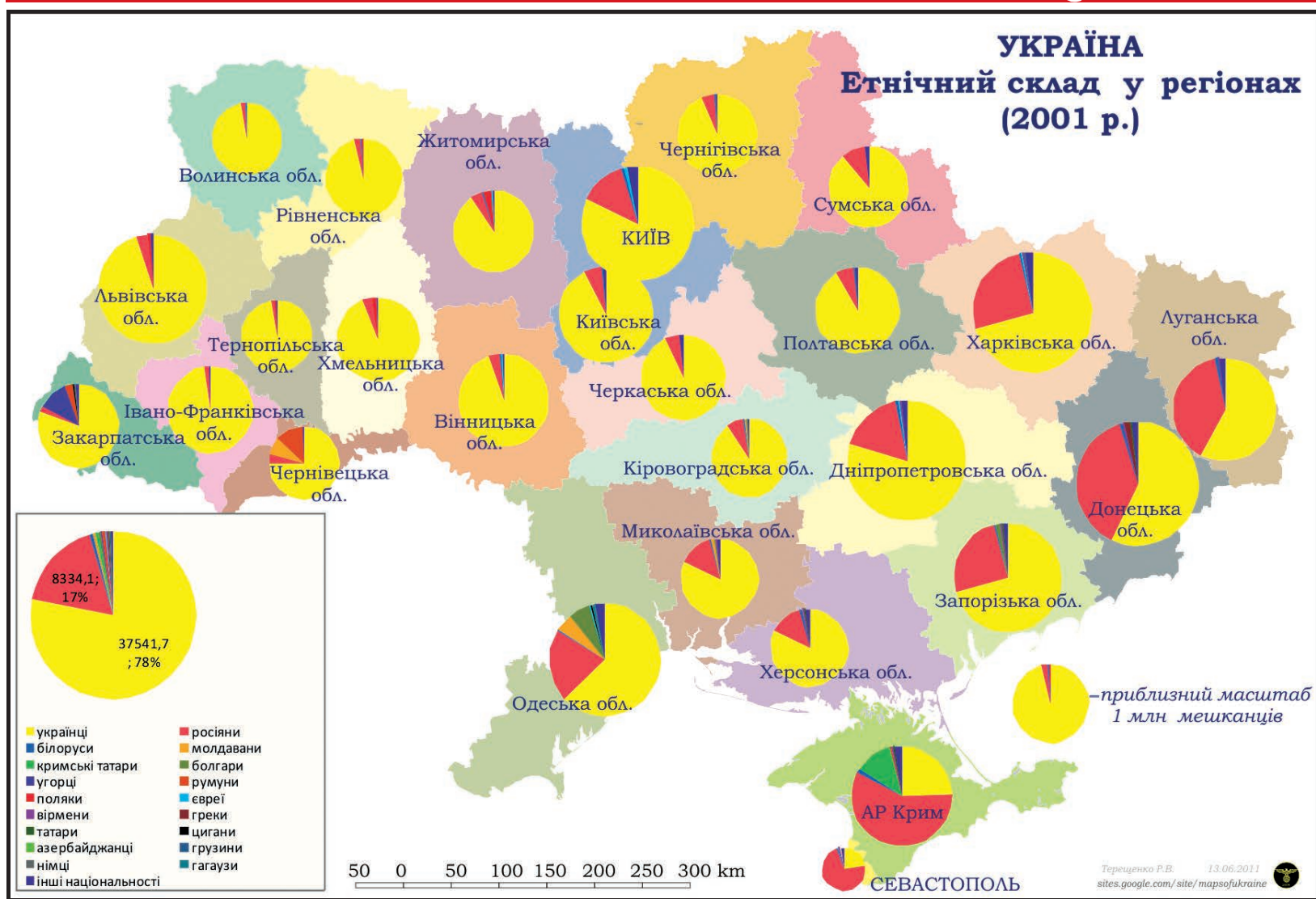

Вступні іспити до польських
навчальних закладів

Rekrutacja na studia w Polsce

Ministerstwo Nauki
i Szkolnictwa Wyższego

сторінка 3

У Кременці літатимуть на
парапранахW Krzemieńcu będą latać
paralotnie

сторінка 4

У 2014 р. на Волині
народилося 14 668 дітейW 2014 r. Na Wołyniu urodziło
się 14 668 dzieci.

сторінка 5

Засуджено до 6 років
виправно-трудових таборівZostał skazany na sześć lat prac
obozowych

сторінка 6

Свято української літератури

Święto ukraińskiej literatury

сторінка 12

Nowe stare problemy mniejszości narodowych

Нові старі проблеми національних меншин

Czy kiedykolwiek pojawią się na Ukrainie pieniądze na działalność mniejszości narodowych?

Dotyczyło to w dużej mierze także uruchomienia właściwego mechanizmu dofinansowania bieżącej działalności instytucji i organizacji społecznych, zrzeszającej swoich członków na podstawie przynależności do konkretnego etnosu – utrzymania biurowych, jazdów zespołów artystycznych, organizowania imprez okolicznościowych, kupowania sprzętu technicznego, druku gazet w językach mniejszości...

Do dziś, sądząc z reakcji winnickiego wydziału do spraw Mniejszości Narodowych przy Administracji Obwodowej, żadnych wskazań na ten temat z Kijowa nie otrzymano, w związku z czym, jedna z ważniejszych inicjatyw ukraińskiego rządu została «zamrożona». Szabym pocieszeniem stają się tworzone Centra Kultur Narodowych (w 2014 roku – w Chmielnickim i w 2015 roku – w Winnicy), bowiem mizerny poziom ich dofinansowania z budżetu państwa, jest co najmniej znikomy (1,5 tys. Euro na wydatki związane z działalnością Centrum oraz 1,25

tys. Euro na kulturalno-artystyczną działalność ponad 130 mniejszości narodowych na terenie obwodu winnickiego w roku 2015).

Naturalnie rodzi się pytanie – czy kiedykolwiek w budżecie Ukrainy zostaną przewidziane pieniądze, nie jako «jałmużna», lecz proporcjonalnie do licznych potrzeb Romów, Żydów, Rosjan, Polaków, Białorusinów i innych? W dobie Internetu każdy może sprawdzić – ile pieniędzy dostają mniejszości narodowe na swoje potrzeby w innych krajach. Otóż na przykład w Polsce decyzją Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 16 grudnia 2014 roku na realizację zadań mających na celu ochronę, zachowanie i rozwój tożsamości kulturowej mniejszości narodowych i etnicznych oraz zachowanie i rozwój języka regionalnego skierowano ponad 15 milionów złotych (blisko 125 milionów hrywien). Na tej liście jedno z czołowych miejsc zajmuje mniejszość ukraińska i łemkowska, które otrzymują w Polsce w roku bieżącym

Чи в Україні коли-небудь з'являться гроші на діяльність національних меншин?

У червні минулого року Кабінет Міністрів України спробував створити орган, аналогічний до спільної Комісії уряду та національних і етнічних меншин у Польщі (дорадчо-консультативний орган польського прем'єр-міністра). Нова українська Рада міжетнічної єдності та новий уповноважений у справах національних меншин мали адаптувати українське законодавство до європейських норм.

Це переважно також стосувалося впровадження відповідного механізму фінансування поточної діяльності інституцій і громадських організацій (для утримання офісів, виїздів мистецьких гуртів, організації святкових заходів, купівлі технічного обладнання, видання газет мовами національних меншин), які об'єднують своїх членів на основі приналежності до певного етносу.

До сьогодні, судячи з реакції управління у справах національностей та релігій при Вінницькій обласній державній адміністрації, жодних вказівок на цю тему з Києва не надходило, у зв'язку з чим

одна з найважливіших ініціатив українського уряду залишилася «замороженою». Залишають надію лише новостворені центри національних культур (у 2014 р. – у Хмельницькому та у 2015 р. – у Вінниці), проте рівень їхнього дофінансування з бюджету країни надзвичайно мізерний (1,5 тис. євро – на витрати, пов'язані з діяльністю центру, а також 1,25 тис. євро – на культурно-мистецьку діяльність для понад 130 національних меншин, що діють на території Вінницької області).

Природним є запитання, чи коли-небудь у бюджеті України будуть передбачені гроші не у вигляді «подачки», а пропорційно до численних потреб ромів, євреїв, росіян, поляків, білорусів та інших? У добу Інтернету кожен може перевірити, скільки грошей отримують національні меншини на свої потреби в інших країнах. Наприклад, у Польщі рішенням міністра адміністрації та цифрування від 16 грудня 2014 р. на реалізацію завдань, пов'язаних з охороною, збереженням та розвитком куль-

ponad 3,5 miliona złotych (25 milionów hrywien). Polski rząd pielęgnuje ukraiński język i kulturę na swoim podwórku (wydając na jedno tylko czasopismo «Nasze Słowo» 420 tys. złotych), a cóż robi rząd ukraiński w stosunku do etnosu polskiego na swoim terenie? - Przynajmniej nie przeszkadzamy – może powieźć przysłowiowy ukraiński urzędnik, pokazując ręką na wschód, gdzie toczy się wojna, na galopujący kurs dolara i setki innych przyczyn. Tymczasem Polska potrafi wspierać Rodaków na Kresach i dofinansowywać Ukraińców na swoim terenie.

Milionowe inwestycje w Domy Polskie, programy ze wsparcia polskojęzycznych mediów i szkolnictwa polskiego na terenie Ukrainy – to bardzo poważne inwestycje, które owszem są po prostu niezbędne, ale może już nadszedł czas by nacisnąć na władze ukraińskie, by te zaczęły nie tylko chwalić patriotyzm Polaków, stojących na Majdanie z biało-czerwonymi flagami, lecz zaczęły pokazywać Zachodowi, że doceniają bogactwo polikulturowego dziedzictwa różnych narodów, zamieszkujących Ukrainę i chcą to bogactwo wspierać i pielęgnować, jak kraje Zachodu, na które Ukraińcy patrzą przez przysłowiowe «różowe okulary»?

Czy to znaczy, że Ukraina musi wyrwać ostatni kawałek chleba z rąk ukraińskiego dziecka i oddać organizacji polskiej na zakup na przykład aparatu fotograficznego? Oczywiście, że nie! Wystarczy zwrócić się do Eurokomisji, która na prośbę na przykład ukraińskiego Ministerstwa Kultury zgodzi się w trybie pilnym i z wielką chęcią dofinansuje podobne projekty. A dobry minister i prezydent nie omieszkają

dołożyć do tej inicjatywy szczypty patriotyzmu i postara się zjednoczyć wszystkie narodowości, mieszkające na Ukrainie.

Jak tego można dokonać? Czy kiedykolwiek powstanie lista potrzeb wszystkich organizacji społecznych, z którą można będzie pójść do ukraińskiego Pełnomocnika do spraw Mniejszości Narodowych? Tymczasem Polacy dokładnie wiedzą – czego chcą, bowiem dzięki wsparciu ze strony Macierzy już dawno pielęgnują kulturę i język swoich przodków poprzez niezliczoną ilość projektów wspólnie z polskimi MSZ, MEN oraz organizacjami pozarządowymi. Widocznie czas brać inicjatywę w swoje ręce i zażądać od władz centralnych, by te w ścisłym terminie stworzyły mechanizm i znalazły środki na działalność bieżącą wszystkich mniejszości narodowych na swoim terenie. Jeżeli nie uda się tego dokonać w tej chwili, kiedy wsłuchują się jeszcze w głos narodu, to dalej może już być za późno. Biedne mniejszości narodowe stają się «kartą przetargową» w rękach państw, myślących kategoriami mocarstwowymi. Mniejszość rusińska na Zakarpaciu i rosyjska w Donbasie, z zachwytem patrzą w stronę bogatych krajów swoich przodków i nic dziwnego, że zgadza się na dotacje i subwencje, które nie zawsze będą miały na celu opiekę nad cmentarzami czy naukę języka przodków.

Jerzy WÓJCICKI

турної ідентичності національних та етнічних меншин, а також збереженням і розвитком регіональної мови скеровано понад 15 млн злотих (приблизно 125 млн грн). У цьому списку одне з провідних місць посідає українська та лемківська меншини, які отримують у Польщі в цьому році понад 3,5 млн злотих (25 млн грн). Польський уряд піклується про українську мову та культуру на своєму подвір'ї (витрачаючи тільки на один часопис «Наше слово» 420 тис. злотих), а що робить український уряд для польської громади на своїй території? «Прийнаймі не перешкоджаємо», – може сказати горезвісний український урядовець, вказуючи рукою на Схід, де точиться війна, на стрімкий курс долара й сотні інших причин. Тим часом Польщі вдається не лише фінансувати українців на своїй території, але й підтримувати земляків на Кресах.

Мільйонні інвестиції в польські організації, програми з підтримки польськомовних медіа та польської освіти на території України – це дуже серйозні й необхідні інвестиції, проте, може, врешті прийшов час натиснути на українську владу, аби вона почала не лише хвалити патріотизм поляків, котрі стоять на Майдані з біло-червоними прапорами, але й показувати Заходу, що вона цінує багатокультурне багатство спадщини різних народів, котрі проживають в Україні, та хоче це багатство підтримувати і дбати про нього так, як це роблять західні країни, на які українці дивляться крізь «рожеві окуляри»?

Чи це означає, що Україна мусить відірвати останній шматок хліба від української дитини й віддати польській організації на купівлю, наприклад, фотоапарату? Звичайно, ні! Виста-

чить того, щоб звернутися до Єврокомісії, яка на прохання, наприклад, українського Міністерства культури охоче погодиться в терміновому порядку дофінансувати подібні проекти. А добрий міністр та президент не забаряться вкласти у цю ініціативу також щіпку патріотизму й постараються об'єднати всі національності, що проживають в Україні.

Як це можна здійснити? Чи коли-небудь з'явиться список потреб усіх громадських організацій, із якими можна буде звернутися до українського уповноваженого в справах національних меншин? Тим часом поляки добре знають, чого хочуть, оскільки завдяки підтримці з боку польської держави вже давно дбають про культуру та мову своїх предків шляхом реалізації величезної кількості проектів разом із польськими Міністерством закордонних справ, Міністерством національної освіти та неурядовими організаціями. Очевидно, настав час, щоб брати ініціативу у свої руки та вимагати від влади, щоб за короткий період вона створила механізм і знайшла кошти на поточну діяльність всіх національних меншин на своїй території. Якщо цього не вдасться зробити зараз, коли до голосу народу ще дослухаються, то далі може вже бути занадто пізно. Бідні національні меншини стають «розмінною монетою» в руках країн, що думають великодержавними категоріями. Русинська меншина на Закарпатті та російська на Донбасі зацікавлено дивляться на багаті країни своїх предків, і нічого дивного немає в тому, що вони погоджуються на дотації та субвенції, які не завжди матимуть на меті опіку над кладовищами чи вивчення мови предків.

Єжи ВУЙЦЬКИЙ

Spotkania studenckie

Чłonкowie klubu «Świat» uczestniczą w różnych zajęciach z komunikacji. Część z nich poświęcona jest polskiej kulturze i tradycjom.

Студенти Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu im. Łęsi Ukraini w Łucku uczestniczą w różnych projektach edukacyjnych, których celem jest poznawanie i pogłębianie wiedzy z zakresu kultury i tradycji europejskich, szczególnie sąsiadów – Polaków. Prowadzone zajęcia z komunikacji w języku polskim pozwolą im aktywnie uczestniczyć w konferencjach naukowych, seminariach i stażach, jakie proponuje program Erasmus+.

Klub «Świat» podjął takie wyzwanie. Nad całością projektów czuwa Pani Inesa Filippowa, pracownik naukowy Wydziału Psychologii. Studenci poznawali m.in. komunikacyjny język polski, polskie tradycje i kulturę. Zajęcia odbywały się po polsku. Prowadziła je Jadwiga Demczuk, nauczycielka języka polskiego, delegowana do pracy dydaktycznej za granicą przez Ośrodek Rozwoju Polskiej Edukacji za Granicą. Nie zabrakło też typowych tematów z zakresu psychologii np.: «Stres w życiu człowieka. Sytuacje kryzysowe – psychologiczne i socjalne wsparcie». Studenci oglądali m.in. film «Mój biegun. Prawdziwa historia Jaśka Meli» w reżyserii Marcina Głowackiego. To niezwykły obraz chłopca, który po tym jak uległ wypadkowi, podejmuje walkę z własnymi ograniczeniami i o jego rodzinie, która na nowo odnajduje miłość, nadzieję i wiarę w to, że wspólnym działaniem można podnieść się i wrócić do normalnego życia.

Spotkanie pt.: «Chleb w polskiej kulturze i literaturze» uświadomiło młodym ludziom, że chleb w kulturze polskiej ma bogatą i długą tradycję. Wszystkie życiowe zmagania i troski człowieka koncentrują się na tym, żeby «chleb leżał na stole» i żeby go nikomu nie brakowało. W Polsce chleb był od dawien dawna otaczany wielką czcią, a dla Polaków rozsianych po całym świecie był przypomnieniem Ojczyzny. Wiersz K. C. Norwida «Moja piosnka», fragment poematu M. Konopnickiej «Pan Balcer w Brazylii» czy kazanie jednego z najwybitniejszych współczesnych kaznodziei polskich ks. bp J. Zawitkowskiego wygłaszane w kościele Św. Krzyża w Warszawie, stały się podłożem do ożywionej dyskusji na temat szacunku do chleba w każdym polskim i ukraińskim domu i o tradycjach z nim związanych.

Młodzi ludzie mieli możliwość spotkania w Stowarzyszeniu Kultury Polskiej im. Ewy Felińskiej w Łucku. O polskim Stowarzyszeniu opowiadał studentom Pan Aleksander Świca, który zajmuje się organizacją szkoły polskiej przy SKP. Była to również okazja, aby obejrzeć film wyreżyserowany z okazji 20-lecia działalności SKP im. Ewy Felińskiej. Te spotkania zapewne wzbogaciły wiedzę młodych ludzi i przyczyniły się do zwiększenia zainteresowania krajem należącym do Unii Europejskiej – Polski.

MW

Студентські зустрічі

Члени клубу «Світ» беруть участь у різноманітних заняттях із комунікації, частина з яких присвячена польській культурі та традиціям.

Студенти Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки в Луцьку беруть участь у різних освітніх проектах, мета яких – пізнання та поглиблення знань у сфері європейської культури та традицій, особливо сусідів – поляків. Заняття з комунікації, що відбуваються польською мовою, дозволять їм брати активну участь у наукових конференціях, семінарах і стажуваннях. Ці можливості пропонує програма «Erasmus+».

Клуб «Світ» прийняв такий виклик. Куратор проекту – науковий працівник факультету психології Інеса Філіппова. Студенти пізнавали розмовну польську мову, польські традиції та культуру. Заняття вела учителька польської мови Ядвіга Демчук, скерована в Україну Осередком розвитку польської освіти за кордоном. Відбулося також обговорення типових тем зі сфери психології, наприклад «Стрес у житті людини. Кризові ситуації: психологічна та соціальна підтримка». Студенти переглянули фільм «Мій полюс» («Mój biegun») режисера Марціна Гловацького. У ньому представлено незвичайного героя – хлопця, котрий після аварії розпочинає боротьбу із власними обмеженнями, а також його сім'ю, яка знову знаходить любов, надію та віру в те, що спільними зусиллями можна підвестися й повернутися до нормального життя.

Зустріч під назвою «Хліб у польській культурі та літературі» молодим людям дала зрозумі-

міти, що хліб має багату та довгу традицію й у Польщі. Усі життєві змагання та клопоти людини концентруються на тому, щоб «хліб лежав на столі» та щоб його нікому не бракувало. У Польщі хліб віддавна охоплений великою пошаною, а для поляків, розпорошених у всьому світі, завше нагадував Вітчизну. Вірш Ципріяна Норвіда «Моя пісенька», фрагмент поеми Марії Конопніцької «Пан Бальцер у Бразилії» чи промова одного з найвидатніших сучасних польських проповідників ксьондза єпископа Юзефа Завітковського, виголошена в костелі Святого Хреста у Варшаві, стали основою для жвавої дискусії на тему поваги до хліба в кожному польському та українському домі, а також про традиції, які з цим пов'язані.

Молоді люди мали можливість зустрітися в Товаристві польської культури на Волині імені Еви Фелінської. Про діяльність товариства студентам розповів Олександр Свіца, котрий займається організацією польської школи при ТПК. Студенти також переглянули фільм, знятий із нагоди 20-річчя діяльності цієї організації. Ці зустрічі збагатили знання молодих людей і викликали зацікавлення Польщею – країною, котра є членом Європейського Союзу.

ВМ

Nowa sala do nauki języka polskiego Новий клас для вивчення польської мови

Лекcje języka polskiego przy Towarzystwie Kultury Polskiej Ziemi Zdobunowskiej odbywać się będą w nowej, wyremontowanej sali.

Uroczystość otwarcia i poświęcenia klasy odbyła się w niedzielę, 8 marca. Salę lekcyjną, wyremontowaną w budynku parafialnym przy wsparciu KG RP w Łucku, uroczyste otworzył ks. proboszcz parafii pw. świętych Piotra i Pawła – ks. Andrzej Ścisłowicz w towarzystwie konsula Krzysztofa Sawickiego.

Najważniejszymi uczestnikami uroczystości byli oczywiście uczniowie klasy języka polskiego, którzy z pomocą pani Anny Szczygalskiej

– nauczycielki oddelegowanej z Polski do Równego i Zdobunowa, wystąpili z programem polskiej poezji i piosenki.

Na naukę języka polskiego w klasie – zlokalizowanej w budynku parafialnym Kościoła rzymskokatolickiego – zapisanych jest 160 osób, na zajęcia w piątki i w soboty uczęszcza stale ok. 120 osób, w tym prawie 40 osób dorosłych.

luck.msz.gov.pl

Уроки польської мови при Товаристві польської культури Здолбунівщини відбуватимуться у відремонтованому класі.

Відкриття та освячення нової аудиторії для проведення уроків відбулося в неділю, 8 березня, у парафіяльному будинку. Клас, який відремонтували за підтримки Генерального консульства РП у Луцьку, урочисто відкрив настоятель парафії Святих Петра і Павла ксьондз Андей Сціслович разом із консулом Кшиштофом Савицьким.

Найважливішими учасниками заходу були учні, які вивчають польську мову. За допомо-

гою пані Анни Щигельської, вчительки, скерованої з Польщі до Рівного та Здобунова, вони виступили перед присутніми, представивши польську поезію та пісні.

У клас, розташований у парафіяльному будинку католицького костелу, для вивчення польської мови записалося 160 осіб. Заняття по п'ятницях і суботах постійно відвідують близько 120 осіб, зокрема майже 40 дорослих.

luck.msz.gov.pl

Pomoc wiernych z Równego dla walczących w ATO

Допомога католиків Рівного бійцям АТО

Parafianie Kościoła Świętych Piotra i Pawła w Równem natychmiast zareagowali na prośbę o pomoc, po otrzymaniu informacji od dowództwa jednostki wojskowej A 1446 (Rówieński Szpital Wojskowy).

W czasie jednej z niedzielnych mszy proboszcz ks. Władysław Czajka opowiedział o problemach lekarzy wojskowych. Przekazał wiernym, że w szpitalu wojskowym znajdują się ranni żołnierze, na leczenie których brakuje pieniędzy. Pomocy potrzebują też żołnierze, którzy trafiają do szpitala z poligonu wojskowego z przebiegami lub innymi chorobami.

W Kościele ustawiono puszkę na zbiórkę pieniędzy. W ten sposób udało się zebrać ponad 7 tys. zł. Za te pieniądze zostały zakupione najbardziej potrzebne leki. Przedstawiciele parafii na czele z księdzem Władysławem przekazali je do szpitala.

Jak powiedziała Switłana Kuchar, farmaceuta szpitalny, do jednostki najczęściej trafiają żołnierze potrzebujący rehabilitacji i żołnierze z przebiegiem.

Jarosław KOWALCZUK

Парафіяни костелу Святих Петра і Павла в Рівному, отримавши лист-звернення від командування військової частини А 1446 (Рівненський військовий госпіталь), одразу прийшли на допомогу.

Під час одного з недільних богослужінь настоятель костелу о. Владислав Чайка розповів про проблеми, з якими зіткнулися військові медики. Він повідомив про те, що у військовому шпиталі перебувають поранені бійці, на лікування яких не вистачає коштів. Допомоги потребують також солдати, що потрапляють до госпіталю із військового полігону.

У костелі встановили скриньку для збору коштів. Таким чином вдалося зібрати понад 7 тис. грн. На цю суму були закуплені найбільш необхідні медикаменти. Представники парафії на чолі з ксьондзом Владиславом передали їх у госпіталь.

Як зазначила Світлана Кухар, провізор госпіталю, до установи найчастіше потрапляють бійці, котрі потребують реабілітації, та солдати з простудними захворюваннями.

Ярослав КОВАЛЬЧУК

Прохання про допомогу

Військова частина А 1446 (Рівненський військовий госпіталь), медичний лікувальний заклад Міністерства оборони України на 200 ліжок, у якому на лікуванні та реабілітації знаходяться військовослужбовці, котрі брали участь у бойових діях АТО на сході України, просить усіх, хто може, допомогти лікарськими засобами.

Потрібні такі препарати:	Протикашлеві, відхаркувальні: мукалтин, таблетки від кашлю, септефрил.	Благодійну допомогу можна надати ліками, готівкою (внести в касу військової частини) або перераховувати кошти на реквізити військової частини А 1446.
Кровозупинні: амінокапронова кислота, етамзілат натрію.	Протигрипозні: амізон, фармацитрон, колдрекс, назол краплі, назалонг спреї.	Одержувач: Військова частина А 1446
Плазмозамінні: розчин натрію хлориду.	Протиастиматичні: беродуал, беклазон, сальбутамол.	Код ЄДРПОУ: 07722570
Психотропні, нейролептики: аміназин, галоперидол.	Антигістамінні: лоратадин, діазолін, цетрин, кларитин.	Банк: ГУДКСУ у Рівненській області
Седативні: флорисед, настойка пустирника, седавіт, барбовал, корвалол.	Протигеморойні: анузол свічки, гепатромбін мазь.	Код банку МФО: 833017
Антидепресанти: гідазепам, мексиприм, мелітор.	Речовини, які діють на мозковий кровообіг: пірацетам, омарон.	Реєстраційні рахунки: 31256302215560
Анальгетики: анальгін ампули, ібупрофен, імет, дімексид, діклофенак мазь.	Речовини, які діють на нервову систему: катрен, пентоксифілін, фезам.	

Rekrutacja na studia w Polsce ze stypendium Rządu RP

Вступні іспити до польських ВНЗ для осіб польського походження

Osoby polskiego pochodzenia mogą zapoznać się z zasadami, trybem i zakresem rekrutacji na polskie wyższe uczelnie, które umieszczono na stronie Konsulatu Generalnego RP w Łucku (www.luck.msz.gov.pl).

Konsulat Generalny RP w Łucku informuje, że dokumenty na studia w Polsce ze stypendium Rządu RP będą przyjmowane w siedzibie Konsulatu Generalnego RP w Łucku (ul. Dubniwska 22b) w dniach **13-17 kwietnia 2015 roku od godz. 10.00**.

W celu umówienia się na złożenie dokumentów należy skontaktować się z pracownikiem konsulatu pod adresem dorota.szmidtke@msz.gov.pl.

Informacja o rekrutacji znajduje się pod adresem:
http://www.luck.msz.gov.pl/pl/aktualnosci/rekrutacja_na_studia_w_polsce_ze_stypendium_rzadu_rp__

Można tu pobrać następujące dokumenty:

- kwestionariusz kandydata na studia w Polsce (jest dostępny na stronie internetowej Biura Uznawalności Wykształcenia i Wymiany Międzynarodowej: http://www.buwiwm.edu.pl/8_formularz-PL0809.pdf);

- zasady, tryb i zakres rekrutacji osób polskiego pochodzenia (narodowości polskiej) z państw Europy Środkowo-Wschodniej, Gruzji, Kazachstanu, Turkmenistanu, Uzbekistanu na kształcenie w Polsce ze stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- wykaz przedmiotów, z jakich będą prowadzone sprawdziany testowe;
- tryb przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego;
- podstawowe informacje dla cudzoziemców polskiego pochodzenia (narodowości polskiej) podejmujących kształcenie w Polsce;
- informacja o zasadach wypłacania stypendium ministra nauki i szkolnictwa wyższego;
- oświadczenie o zapoznaniu się z zasadami, trybem i zakresem rekrutacji;
- listę wymaganych dokumentów.

MW

Osoby polskiego pochodzenia mają możliwość ознайомитися з правилами та умовами відбору до польських вищих навчальних закладів, котрі розміщені на сторінці Генерального консульства РП у Луцьку (www.luck.msz.gov.pl).

Генеральне консульство РП у Луцьку повідомляє, що документи на навчання в Польщі зі стипендією уряду Польщі можна буде подати до приміщення консульства (вул. Дубнівська, 22б) **13-17 квітня 2015 р. з 10.00 год.**

Щоб записатися на прийом документів, потрібно зв'язатися з працівником консульства за допомогою e-mail: dorota.szmidtke@msz.gov.pl.

Інформація про відбір знаходиться на сторінці:
http://www.luck.msz.gov.pl/pl/aktualnosci/rekrutacja_na_studia_w_polsce_ze_stypendium_rzadu_rp__

Тут можна завантажити наступні документи:

- анкета кандидата на навчання в Польщі (доступна на сайті Бюро визнання освіти та міжнародного обміну: http://www.buwiwm.edu.pl/8_formularz-PL0809.pdf);

- правила та умови вступу осіб польського походження (польської національності) з країн Центральної та Східної Європи, Грузії, Казахстану, Туркменістану, Узбекистану на навчання в Польщі зі стипендією Міністерства науки та вищої освіти;
- перелік предметів, із яких проводимуться тести;
- правила проведення кваліфікаційної процедури;
- основна інформація для іноземців польського походження (польської національності), котрі починають навчання в Польщі;
- інформація про правила виплати стипендії Міністерства науки та вищої освіти;
- заява, у котрій кандидат засвідчує, що ознайомився з правилами та умовами вступу;
- перелік документів, котрі необхідно подати до консульства.

MW

W Krzemieńcu będą latać paralotnie

У Кременці літатимуть на парапланах

Możliwości stworzenia klastra paralotniarskiego w rejonie krzemienieckim na terenie Narodowego Parku «Krzemieńskie Góry» zostały omówione podczas posiedzenia, które poprowadził przewodniczący Krzemienieckiej Rejonowej Administracji Państwowej Witalij Tkaczuk.

Po raz pierwszy kwestia możliwości rozwoju paralotniarstwa i lotniarstwa na terenie Narodowego Parku «Krzemieńskie Góry» została poruszona 23 czerwca 2014 r. podczas Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej Konferencji «Otwarte parki». Odbędzie się ona na bazie Parku «Krzemieńskie Góry» z inicjatywy Federacji Paralotniarstwa Ukrainy oraz dzięki wsparciu krzemienieckiej organizacji pozarządowej «Fundacja Regionalnego Rozwoju i Integracji».

19 października 2014 r. osiem paralotni wystartowało z góry Sokolej i latało na wysokości 130-140 m przez dwie godziny. Tylu pilotów paralotni góra nie widziała od 1939 r.

Kolejne spotkanie miało miejsce w listopadzie 2014 r. na górze Sokolej. Omówiono na nim kwestię współpracy Fundacji Regionalnego Rozwoju i Integracji, Federacji Paralotniarstwa Ukrainy i Narodowego Parku «Krzemieńskie Góry» w zakresie stworzenia bazy paralotniarstwa «Góra Sokola». Była także mowa o oczyszczeniu stoków dla zapewnienia bezpieczeństwa lotów, przygotowaniu dokumentacji dla stworzenia startowiska i lądowiska, określenia i wytyczenia jego granic.

4 marca 2015 r. na posiedzeniu w Krzemienieckiej Rejonowej Administracji Państwowej podsumowano dotychczasowe działania i opracowano plan działań na przyszłość. Uczestnicy spotkania omówili projekt stworzenia klastra paralotniarskiego na terenie Parku «Krzemieńskie Góry».

Przewodniczący Rejonowej Administracji Państwowej Witalij Tkaczuk podsumowując powiedział: «Powinniśmy włożyć wiele wysiłku w to, aby dostosować górę do lotów, oczyścić miejsce startu, przygotować lądowisko. Na to wszystko powinniśmy znaleźć środki, należy przygotować odpowiednią dokumentację. Krzemieniecka Rejonowa Administracja Państwowa, Rada Rejonowa, Narodowy Park «Krzemieńskie Góry» są jednak zainteresowane w stworzeniu krzemienieckiej bazy paralotniarstwa i dołożą wszelkich starań, aby sprawa ruszyła z miejsca. Chcielibyśmy stworzyć na terenie parku klastę paralotniarstwa, gdzie w zasięgu 3-5 km znajdowałoby się 5-8 uporządkowanych startowisk i szkoła paralotniarska. Na terenie Ukrainy dzisiaj nie ma oficjalnej bazy paralotniarskiej, dlatego zawody o Puchar Ukrainy, Mistrzostwa Ukrainy z Paralotniarstwa federacja zmuszona jest organizować na terenie innych państw».

Park Narodowy i wolontariusze Federacji Paralotniarstwa Ukrainy już rozpoczęli oczyszczanie stoków gór od drzew samosiejek.

Ciekawym faktem historii Ziemi Krzemienieckiej jest działalność Wołyńskiej Szkoły Szybowcowej LOPP Sokola Góra. Znajdowała się ona na górze Sokilla niedaleko wsi Kułykiw, między Krzemieńcem i Poczajewem. Powstała dzięki inspiracji profesorów Liceum Krzemienieckiego. Jeszcze 20 sierpnia 1933 r. Krzemienieckie Towarzystwo Szybowcowe zorganizowało pierwszy kurs nauki paralotniarstwa. Wówczas szkoła posiadała tylko jeden szybowiec typu «Wrona».

W kolejnym roku rozwojem szkoły zajęła się Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej (LOPP) Wołyńskiego Okręgu w Łucku. Dzięki bliskiej współpracy z Powiatowym Okręgiem Ligi w Krzemieńcu zorganizowano dwa kursy i rozpoczęto budowę hangaru na 10 szybowców, pomieszczeń gospodarczych i mieszkań dla instruktorów. Szkoła otrzymała najpierw dwie nowe szybowce typu «Wrona», a później jeszcze dwa szybowce «Czajka» i «Komar».

Startowisko położone było w okolicach niezalesionych wówczas stoków gór Łysa, Ostra i Sokilla, gdzie istniały kominy termiczne, które tworzyły świetne możliwości dla wykonania lotów szybowczych. Dzięki umiejętności sterowania aparaty lotnicze udawało się podnosić wysoko za chmury.

W roku 1935 komendantem szkoły został Jan Zbigniew Mikulski (po II wojnie światowej w randze majora awiacji razem z żoną Marią Junga-Mikulską, znaną lwowską pilotką szybowcową zajmował się przygotowaniem lotników Pakistańskiej Szkoły Awiacji Wojennej). To stało się początkiem nowego etapu rozwoju szkoły. Szybowce modernizowano i dostosowywano do lotów w okresie zimowym, dzięki czemu przygotowanie specjalistów mogło trwać przez cały rok. Szkoła posiadała 22 szkolne, szkoleniowe i sportowe szybowce. Pod Krzemieńcem odbyły się pierwsze w Polsce zimowe lotniczo-modelowe kolonie.

Do końca 1936 r. pobudowano jeszcze 2 hangary, budynek administracyjny z ogrzewaniem centralnym, gdzie znajdowały się pomieszczenia na zajęcia teoretyczne, sala uroczystości, uporządkowano dojazdy. W 1936 roku 252 pilotów otrzymało dyplomy.

W drugiej połowie lat 30. Wołyńska Szkoła Szybowcowa zajmowała jedno z wiodących miejsc wśród innych szkół w przedwojennej Polsce i odegrała znaczącą rolę w rozwoju polskiej awiacji. Wielu absolwentów zostało oficerami Polskich Sił Powietrznych. Jedną z najsłynniejszych absolwentek była córka Marszałka Józefa Piłsudskiego – Jadwiga Piłsudska. W 1937 r., w wieku 17. lat, przeszła szkolenie i została najmłodszą kobietą pilotem w ówczesnej Polsce. Jadwiga Piłsudska mieszkała i studiowała w Warszawie, dlatego co tydzień musiała jeździć pociągami do Krzemienia. Później była czynnym doświadczonym pilotem Królewskich Sił Lotniczych Wielkiej Brytanii. W czasie II wojny światowej została jedną z niewielu kobiet, które wzięły udział w powietrznej walce o Brytanię.

Wołyńska Szkoła Szybowcowa na górze Sokolej przestała istnieć jesienią 1939 r.

Halyna Nahorniuk,
Prezes «Regionalnej Fundacji Rozwoju i Integracji»

P.S.: Wszystkich fanów paralotniarstwa i lotniarstwa, rozwoju sportu, stref rekreacyjnych i turystyki, miłośników odrodzenia najlepszych tradycji w historii polskiego i ukraińskiego narodu zapraszamy do współpracy, współfinansowania lub po prostu wolontariatu w zakresie odrodzenia paralotniarstwa na Ziemi Krzemienieckiej, stworzenia klastra paralotniarskiego na terenie Narodowego Parku «Krzemieńskie Góry». Osoba kontaktowa: Halyna Nahorniuk, tel. 0672693649, e-mail: halynkan@gmail.com.

Можливості створення у Кременецькому районі на території Національного природного парку «Кременецькі гори» парапланерного кластеру обговорили під час наради, яку провів голова Кременецької районної державної адміністрації Віталій Ткачук.

Один із цікавих фактів історичної спадщини Кременеччини – діяльність Волинської планерної школи LOPP Sokola Gora (Соколина гора). Розташовувалася вона на горі Сокилля біля села Куликів, що на півдорозі між Кременцем та Почаєвом. Виникла вона завдяки натхненню професорів Кременецького ліцею. Ще 20 серпня 1933 р. Кременецьке планерне товариство організувало перший курс навчання парапланеризму. На той час на балансі школи був тільки один шкільний планер типу «Ворона».

Наступного року розвитком школи зайнялася Ліга повітряної і протигазового захисту Волинського округу (пол. LOPP – Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej – ред.) у Луцьку при тісній співпраці з Повітовим округом ліги в Кременці. Було організовано два курси навчання та будівництво ангара на 10 планерів, господарських будівель та житла для постійних інструкторів. Школа отримала спочатку два нові планери «Ворона», а пізніше ще два планери «Чайка» і «Комар».

Планеродром був розташований в околицях не заліснених на той час схилів гір Лиса, Гостра й Сокилля, де існували термічні коридори, котрі створювали прекрасні можливості для виконання ширяльних польотів. При вмілому пілотуванні літальний апарат вдавалося підняти до захмарних висот.

У 1935 р. командантом школи став Ян Збігнєв Мікульський. Після Другої світової війни в ранзі майора авіації разом із дружиною Марією Юнга-Мікульською, відомою львівською планеристкою, він займався підготовкою планеристів Пакистанської школи військової авіації. Це стало початком нового етапу розвитку школи. Було проведено модернізацію планерів для польотів взимку, завдяки чому підготовка спеціалістів могла відбуватися цілий рік. Школа мала 22 шкільних, тренувальних і спортивних планери. Під Кременцем відбулися перші в Польщі зимові планерно-модельні табори.

До кінця 1936 р. було побудовано ще 2 ангари, адміністративний будинок із центральним опаленням, де були приміщення для семінарських занять, актові зали, впорядковано під'їзні шляхи. У 1936 р. 252 пілоти отримали дипломи.

У другій половині 30-х рр. Волинська планерна школа займала одне з провідних місць серед інших шкіл планеризму довоєнної Польщі й відіграла величезну роль у розвитку польської авіації. Багато випускників школи стали офіцерами Польських військово-повітряних сил. Однією з найвідоміших випускниць була дочка маршала Юзефа Пілсудського – Ядвіга Пілсудська. У 1937 р., коли їй було лише 17 років, вона пройшла навчання та стала наймолодшою дівчиною-пілотом у Польщі на той час. Ядвіга Пілсудська жила та навчалася у Варшаві, тому щотижня була змушена їздити потягом аж до Кременця. Пізніше вона була бойовим досвідченим пілотом Королівських авіаційних сил Великої Британії. Під час Другої світової війни стала однією з небагатьох жінок, котрі брали участь у повітряній битві за Британію.

Волинська планерна школа на Сокиллі горі припинила своє існування восени 1939 р.

Галина НАГОРНИЮК,
голова правління ГО «Регіональний фонд розвитку та інтеграції»

P.S.: Усіх вболівальників парапланеризму та дельтапланеризму, розвитку спорту та рекреаційних зон, розвитку туризму та шанувальників відродження кращих традицій в історії польського й українського народів запрошуємо до співпраці, співфінансування чи просто волонтерства у справі відродження парадорму на Кременеччині, створення парапланерного кластеру на території Національного природного парку «Кременецькі гори». Контактна особа: Галина Нагорнюк. Тел.: 0672693649. E-mail: halynkan@gmail.com.

Infrastruktura i sytuacja demograficzna

Інфраструктура та демографічна ситуація

W 2014 roku w obwodzie wołyńskim urodziło się 14 668 dzieci. W ciągu ostatnich siedmiu lat liczba noworodków wahała się od 14 095 do 15 346 rocznie.

У 2014 р. у Волинській області народилося 14 668 дітей. За останні сім років кількість новонароджених коливалася від 14 095 до 15 346 на рік.

Wydział Opieki Społecznej Wołyńskiej Obwodowej Administracji Państwowej informuje, że co roku wzrasta liczba odbiorców świadczeń publicznych związanych z macierzyństwem. W 2014 roku ponad 41 tys. kobiet otrzymało zasiłek macierzyński.

Kierownik Wydziału ds. Rodziny i Młodzieży Oleksij Weremijczyk uważa, że im wyższe świadczenia socjalne, tym więcej ludzi decyduje się na urodzenie dziecka. Powiedział też, że w Łucku można zarejestrować się do przedszkola przez Internet na stronie Łuckiej Rady Miejskiej lub skontaktować się z Departamentem «Centrum Usług Administracyjnych» w Łucku. W jego ocenie kolejka elektroniczna dla rejestracji dzieci do przedszkola w Łucku jest uczciwa, każdy może ją kontrolować.

Jak powiedziała zastępca mera Łucka Larysa Sokolowska, w lutym 2015 w kolejkach do przedszkoli oczekiwało około 1 tys. dzieci. Dodała także, że placówek przedszkolnych brakuje, ale władze planują powiększać istniejące i otwierać nowe.

Obecnie w Łucku jest 40 przedszkoli. Według sprawozdania mera miasta Mykoły Romaniuka za 2014 rok, w ciągu ostatnich czterech lat otwarto 23 dodatkowe grupy wiekowe na 700 miejsc i zbudowano nowe przedszkole na 200 miejsc. W 2014 roku dla stworzenia dodatkowych miejsc w przedszkolach, Rada Miasta przeniosła łucki oddział Funduszu Emerytalnego Ukrainy z przedszkola nr 25, na ulicy Czechowa 4 do innego pomieszczenia. To pozwoliło na utworzenie kolejnych 4 grup wiekowych na 80 miejsc. Opracowano również dokumentację budowlaną dla rekonstrukcji pomieszczeń i terenów byłego przedszkola na ulicy Dekabrystów, 23, do którego pójdzie 80 dzieci.

Według danych Departamentu Oświaty Wołyńskiej Obwodowej Administracji Państwowej, w styczniu 2015 roku w obwodzie działało 420 przedszkoli i 59 zespołów edukacyjnych «Szkoła-przedszkole» posiadających grupy przedszkolne. Do przedszkoli uczęszcza 37 816 dzieci w wieku od 2 do 6 (7) lat. W ciągu 2 lat pojawiło się dla nich 5 nowych ośrodków, ale także o 500 osób wzrosła liczba dzieci.

W roku 2014 w czynnych przedszkolach zostało otwartych 30 dodatkowych grup na 395 miejsc, w sześciu grupach zmieniono tryb pracy z krótkoterminowego na całodniowy (wraz z oddaniem pomieszczeń po rekonstrukcji i remoncie), otwarto dziewięć oddziałów przedszkolnych z krótkoterminowym trybem pracy przy szkołach podstawowych (130 miejsc).

Jak podaje Państwowa Służba Statystyki Ukrainy w 2014 roku na Wołyniu urodziło się 14 668 dzieci. W ciągu ostatnich siedmiu lat liczba noworodków przez rok wahała się od 14 095 do 15 346. W 2009 roku liczba nowonarodzonych trochę spadła.

Brak infrastruktury, podjazdów do sklepów i aptek, niewystarczająca liczba przedszkoli, dziury w chodnikach – o tych i innych problemach mówili młodzi rodzice, z którymi rozmawialiśmy na Placu Teatralnym, na ulicy Łesi Ukrainki, a także w Centralnym Parku Kultury i Wypoczynku.

«Wejść na chodnik z wózkiem i zejść z niego ciężko. Władze muszą zadbać o remont chodników. Tam, gdzie mieszkam, nie ma placów zabaw, więc przyjeżdżam do centrum, spacerujemy w parku» – powiedziała 32-letnia Switłana, która niedawno przeniosła się do Łucka z Iwano-Frankiwska. Mówi, że infrastruktura w Iwano-Frankiwsku jest lepsza niż w Łucku.

«Teraz buduje się dużo placów zabaw, istnieje wiele prywatnych przedszkoli. Uczęszczamy, gdzie tylko możemy. Jeśli rodzice mają dobrą pracę, nie ma problemu. Jeżeli nie masz pieniędzy, nie masz innego miejsca, by

pójść, z wyjątkiem placów zabaw. Chodzimy do prywatnego przedszkola, do państwowego jeszcze nie. W kolejce elektronicznej jesteśmy od urodzenia» – powiedziała 28-letnia Olga.

Jej mąż dodaje, że w pobliżu Łuckiej Fabryki Łożysk, na alei Drużby Narodów 10, rodzice na wiosnę zeszłego roku, samodzielnie sfinansowali nowy plac zabaw dla dzieci. Później deputowani Rady Miejskiej poparli inicjatywę i pomogli finansowo.

«Władze dołączyły się tylko wtedy, kiedy zaczęliśmy robić coś sami» – powiedział 29-letni Serhij.

Według 29-letniej mieszkanki Łucka Łesi, miasto jest wygodne dla młodych rodziców: «Z wózkiem można szybko dostać się z jednego miejsca do drugiego. Nawet restauracje mają specjalne pokoje do karmienia dzieci».

«Infrastruktura jest, są przedszkola, ale jest ich za mało. Medycyna – minus, ponieważ gdziekolwiek pójdziesz, są swoje niuanse. 100 hrywien za 15 minut u lekarza w prywatnej klinice – to nie w porządku. Ale są też plusy. Szpital położniczy u nas dobry» – uważa Roman (27 lat).

«Brakuje placów zabaw. Nie ma podjazdów do sklepów i aptek... A zostawić wózek na ulicy? Boję się. Wygodne są tylko trolejbusy niskopodłogowe, ale nie autobusy» – powiedziała Larysa (31 lat).

«Żadnych zmian. Wszystkie karuzele w parku zbudowane w latach 80-tych. Większość przedszkoli jest sprywatyzowanych, są tam inne instytucje. Oddać dziecko do przedszkola – to problem» – powiedział Aleksander Honczaruk.

«Za mało zielonych terenów. Aby pójść z dzieckiem na najbliższy plac zabaw, trzeba jechać do parku. Nie planuję oddawać dziecka do przedszkola» – powiedziała 25-letnia Nadija.

«Są miejsca w Łucku, gdzie można chodzić z dzieckiem, ale jest ich niewiele. Przedszkoli brakuje. Trudno przetrwać z dwójką małych dzieci za 1 tys. hrywien. Mieszkamy w centrum, to możemy pójść do parku. A tym, którzy mieszkają w innych dzielnicach, chyba trudniej» – powiedziała Tetiana (30 lat).

Maja GOŁUB

wcześniejszych zakładach z'явилася 30 dodatkowych grup na 395 miejsc, переведено з короткотривалого на постійний режим роботи (з введенням у дію приміщень після реконструкції та капітальних ремонтів) 6 груп, відкрито 9 дошкільних навчальних закладів із короткотривалим режимом роботи на базі приміщень загальноосвітніх навчальних закладів (130 місць).

За даними Державної служби статистики України, у 2014 р. у Волинській області народилося 14 668 дітей. За останні 7 років кількість народжених протягом року дітей коливалася від 14 095 до 15 346. Кризовим був 2009 р.

Відсутність інфраструктури, мала кількість дитячих садочків, відсутність заїздів до магазинів та аптек, ями на тротуарах – про ці та інші проблеми розповідали молоді батьки, з якими ми поспілкувалися на Театральному майдані, вулиці Лесі Українки, а також у Центральному парку культури і відпочинку.

«Заїхати на тротуар та з'їхати з нього важко. Владі треба подбати про ремонт тротуарів. Там, де я живу, дитячих майданчиків немає, тому ми приїжджаємо в центр, гуляємо в парку», – розповіла 32-річна Світлана, яка не так давно переїхала до Луцька з Івано-Франківська. Вона зауважує, що інфраструктура в Івано-Франківську краща, ніж у Луцьку.

«Зараз будують багато майданчиків, є багато приватних закладів. Ходимо, куди тільки можемо. Якщо в батьків є нормальна робота, то проблем немає. Якщо нема грошей, то нема більше куди піти, крім дитячих майданчиків. Ми ходимо в приватний садочок, а в державний ще поки ні. На електронний черзі стоїмо з народження», – розповіла 28-річна Ольга.

Її чоловік додає, що в районі ЛПЗ на бульварі Дружби народів, 10, батьки самостійно навесні минулого року профінансували створення нового дитячого майданчика. Згодом депутати Луцькради підтримали цю ініціативу, допомогли коштами.

«Влада підключилася тільки тоді, коли ми почали щось самі робити», – зазначив 29-річний Сергій.

На думку 29-річної лучанки Лесі, місто зручне для молодих батьків: «Із коляскою можна швидко дістатися з одного місця в інше. Навіть у ресторанах є спеціальні дитячі кімнати, щоб погодувати грудних дітей».

«Інфраструктура присутня, бо є дитячі садки, але їх не вистачає. Медицина – мінус, бо куди не підеш, то є свої нюанси. 100 грн за 15-хвилинний прийом у приватній клініці – це не правильно. Але плюси є. Пологовий будинок у нас гарний», – вважає Роман (27 років).

«Не вистачає дитячих майданчиків. Немає заїздів до магазинів, аптек... А лишити коляску на вулиці страшно. Зручно заїхати лише в тroleйбуси з низькою підлогою, а не в маршрутки», – розповіла Лариса (31 рік).

«Жодних змін. Усі атракціони в парку з 80-х рр. Більшість садочків приватизовано, там знаходяться інші установи. Влаштувати дитину в садочок – проблема», – сказав Олександр Гончарук.

«Не вистачає зелених майданчиків, зелених зон. Щоб завести дитину на найближчий майданчик, треба їхати в парк. Дитину не планую віддавати в садочок», – зазначила 25-річна Надія.

«Є місця в Луцьку, де можна гуляти з дитиною, але їх дуже мало. Садочків не вистачає. Важко з двома маленькими дітьми сидіти на 1 тис. грн. Ми живемо в центрі, то в парк можемо вийти. А тим, хто живе в інших районах, мабуть, складніше», – розповіла Тетяна (30 років).

Мая ГОЛУБ

У 2014 р. на базі робочих дошкільних на-

Ocaleni od zapomnienia: Mieczysław Kwiatkowski

Повернуті із забуття: Мечислав Квятковський

W kolejnej publikacji omawiamy temat represjonowanych polskich żołnierzy, którzy w 1939 r. trafili do niewoli radzieckiej i przebywali w obozach pracy na terenie współczesnego Obwodu Rówieńskiego.

Mieczysław Kwiatkowski, syn Piotra, urodził się w 1913 r. i mieszkał w Wilnie przy ulicy Kominia 16/1. Ojciec, Piotr Kwiatkowski (ur. ok. 1890 r.) pracował na budowie jako zdun. Siostry Jadwiga, Helena, Stefania, Anna i Stanisława oraz brat Jan (z zawodu furman) też mieszkali w Wilnie.

W latach 1920–1927 Mieczysław uczęszczał do szkoły. Chłopiec miał trudny charakter i prawdopodobnie to było przyczyną, że powtarzał klasę dwa razy. Po ukończeniu szkoły znalazł zajęcie w redakcji jednej z lokalnych gazet, jako kolporter prasy. W 1930 r. rozpoczął pracę na budowie, żeby pomóc ojcu, jednak praca budowniczego mu nie odpowiadała. W 1933 r. Mieczysław korzystając z koni brata został furmanem. Te same funkcje chłopak pełnił też po służbie wojskowej, która trwała od 1935 do 1937 r.

Ze względu na gorący temperament, Mieczysław w ciągu pięciu lat był trzykrotnie pociągany do odpowiedzialności przed sądem: w 1933 r. z powodu kłótni z policjantem dwa tygodnie spędził w Ostrogu, jeszcze dwa tygodnie siedział w więzieniu w 1935 r. za to, że nie wykonał rozkazu w czasie służby w wojsku, a w 1938 r. został skazany na trzy lata w zawieszaniu za to, że swoją furmanką uszkodził samochód generała Dąb-Biernackiego.

We wrześniu 1939 r. w związku z początkiem wojny niemiecko-polskiej Mieczysław został zmobilizowany do Wojska Polskiego. Wraz ze swoją jednostką wojskową wyruszył z Wilna do Lwowa. Po kilkudniowej zmianie dyslokacji, jednostka wojskowa dwukrotnie została zbombardowana przez niemieckie samoloty. W mieście Busku żołnierze trafili do niewoli radzieckiej. Jak twierdził M. Kwiatkowski, od razu podzielono ich na grupy – szeregowych skierowano do Szepetówki, a oficerów wywieziono w nieznanym kierunku. Obecnie do końca nie znamy losów oficerów Wojska Polskiego, którzy trafili do niewoli radzieckiej. Po określeniu tej kategorii jeńców, jako głównego narzędzia «burżuazyjnego państwa polskiego», J. Stalin poparł propozycję L. Berii o rozstrzelaniu oficerów, policjantów, żandarmów i innych jeńców, którzy przebywali w obozach dla jeńców w Kozielsku, Starobielsku i Ostaszkowie i podpisał odpowiedni rozkaz. W momencie przeprowadzenia «operacji likwidacyjnej» w kwietniu 1940 r. w obozach przebywało 14 tys. 857 osób.

Od 22 października 1939 r. M. Kwiatkowski przebywał na placówce obozowej «Sapożyn». Mimo niezwykle pracowitości, potwierdzonej przez administrację obozu i wypełnianiu ponad 100 % normy produkcyjnej, jeńiec nie mógł opanować swego charakteru. W obozie również był trzykrotnie aresztowany z powodu nieprzestrzegania regulaminu obozowego. Szczególnie wrogo jeńiec reagował na propagandę radziecką, która była rozpowszechniana w czasie informacji politycznych. Podczas takich spotkań więźniowie musieli regularnie czytać prasę radziecką, zwłaszcza gazetę «Pod flagą Lenina». Wydanie to było wydawane w języku polskim i było wypełnione fałszywymi wiadomościami o dobrobycie państwa radzieckiego i otwartym kłamstwem o wojsku i rządzie Polski. Właśnie to oburzało Mieczysława, który był patriotą swojego kraju. Całą winę za swoją trudną sytuację, podobnie jak jego współbracia, mężczyzna zrzucił na Ukraińców, którzy, według niego, zdradzili Polskę. Niejednokrotnie mówił: «Z winy Ukraińców trafiamy do niewoli, to oni spotykali nas w lasach i zatrzymywali!» Pewnego razu wypowiedział się zbyt impulsywnie: «Nie chcę być pod Sowietami, być towarzyszem,

jeśli Armia Czerwona będzie na Litwie, wyjadę gdziekolwiek za granicę, raczej do Rumunii i zostanę zagranicznym panem».

Dla kontroli specjalnej placówek obozowych obozu NKWD nr 1 z siedzibą w Równem został założony Specjalny Oddział NKWD. Przewodniczącym oddziału został porucznik SB Krawiec. Głównym zadaniem oddziału było tworzenie sieci informatorów, którzy mieli dostarczyć wszystkich informacji o żołnierzach. W szeregach informatorów trafiali też polscy więźniowie i pracownicy najemni, którzy mieli nawiązywać kontakty z jeńcami. Tak więc utworzona w latach 1939–1940 struktura informatorów i agentów NKWD wzrastała w szybkim tempie na placówkach obozowych, w tym też w «Sapożynie». O rozmowach M. Kwiatkowskiego w niedługim czasie dowiedziała się administracja placówki obozowej. Ponadto, żołnierz nie ukrywał swoich zamiarów o ucieczce przy najbliższej okazji. W efekcie został zaarrestowany i osadzony w więzieniu NKWD w Równem. Podobnie, jak to było w innych przypadkach, dochodzenie śledcze zostało przekazane w ręce trybunału wojskowego Służby Granicznej NKWD Obwodu Wołyńskiego. W tym czasie oskarżony przebywał pod strażą w Rówieńskim Więzieniu nr 1 NKWD.

Zwykle takie posiedzenia były przeprowadzane w trybie wyjazdowym i zamkniętym. Brali w nich udział prezes – prawnik wojskowy Pyłypenko, członkowie trybunału – sierżanci milicji Gorbanko, Bragin, Profatilow i sekretarz Domaszewski. Na posiedzeniu też przeprowadzano świadków, których listę zatwierdzano wcześniej. Wyjazdowe posiedzenie dotyczące żołnierza M. Kwiatkowskiego odbyło się w «komnacie leninowskiej» pomieszczenia Specjalnego Oddziału NKWD nr 1 w Równem. Według postanowienia trybunału wojskowego z dnia 7 października 1940 r. «za systematyczną agitację przeciw władzom radzieckim w 1940 w.» (art. 54–10 cz. 1 KK URSS) został skazany na sześć lat prac obozowych.

Zgodnie z postanowieniem Prezydium Rówieńskiego Sądu Obwodowego z dnia 29 marca 1989 r. werdykt trybunału wojskowego z dnia 7 października 1940 r. został zawieszony, postępowanie sądowe zakończono z powodu braku przestępstwa. Dalsze losy Mieczysława Kwiatkowskiego są nieznane.

Tetiana SAMSONIUK

Наш черговий нарис продовжує тему репресованих польських військовослужбовців, які в 1939 р. потрапили в радянський полон і перебували у трудових таборах на території сучасної Рівненської області.

по їх розвантаженню» в квітні 1940 р. у спецтаборах знаходилося 14 тис. 857 осіб.

Із 22 жовтня 1939 р. М. Квятковський перебував у табірному пункті «Сапожин». Попри неабияку працювистість, підтверджену адміністрацією табору, і виконання понад 100 % норм виробітку, бранець не міг опанувати свою вдачу. І тут його тричі арештовували за порушення внутрішнього розпорядку. Особливо вороже бранець реагував на радянську пропаганду, яку здійснювали протягом годин політінформації. Під час таких зустрічей в'язні були змушені регулярно читати радянську пресу, зокрема газету «Під прапором Леніна». Це видання друкувалося польською мовою та було заповнене неправдивими відомостями стосовно процвітання радянської держави й відвертою брехнею щодо війська та уряду Польщі. Саме це й обурювало Мечислава, який був патріотом своєї держави. Всю провину за своє нелегке становище, як і його побратими, чоловік покладав на українців, які, на його думку, зрадили Польщу. Він неодноразово стверджував: «Через українців ми пропадаємо в полоні, вони нас зустрічали в лісах і затримували!» Одного разу зопалу Мечислав сказав: «Я не хочу бути під советами, бути товарищем, якщо Червона армія буде в Литві, то віди куди-небудь закордон, скоріш за все до Румунії, і буду закордонним паном».

Мечислав Квятковський, син Петра, народився в 1913 р. і мешкав у місті Вільнюс, пров. Комінь, буд. 16 кв. 1. Батько, Петро Квятковський (прибл. 1890 р. народження), працював будівельником-пічником. Сестри Ядвіга, Олена, Стефанія, Ганна і Станіслава та брат Іван (візник за професією) теж мешкали у Вільнюсі.

Упродовж 1920–1927 рр. Мечислав опановував шкільну освіту. Взнаки давався непосидливий характер хлопця, через який йому довелося два роки залишатися в одному класі. Після закінчення навчання влаштувався працювати в редакцію однієї з місцевих газет рознощиком преси. У 1930 р. юнак вирішив працювати на будівництві, щоб допомагати батьку, проте робота чорноробочого була йому не надто до душі. У 1933 р. Мечислав починає працювати візником на братових конях. До цієї ж праці хлопець повернувся й після військової служби, яка тривала з 1935 до 1937 р.

Через свою запальну вдачу він тричі за п'ять років потрапляв на лаву підсудних: у 1933 р. за сварку з поліцейським два тижні провів у в'язниці, ще два тижні ув'язнення отримав у 1935 р. за невиконання наказу під час проходження військової служби, в 1938 р. був засуджений до трьох років умовно за те, що своїм фаетоном розбив машину генерала Домб-Бернацького.

У вересні 1939 р. у зв'язку з початком німецько-польської війни Мечислава мобілізували до Війська Польського. Разом зі своїм військовим підрозділом він відправився до Вільнюса до Львова. Упродовж кількадемної передислокації військова частина двічі піддавалася бомбардуванню німецької авіації. У місті Буськ військовослужбовці потрапили в полон до Червоної армії. Як стверджував М. Квятковський, військовополонених відразу було розсортовано – рядових відправлено до Шепетівки, а офіцерів вивезено в невідомому напрямку. На сьогодні достеменно відома доля офіцерського складу польської армії, який потрапив у радянський полон. Кваліфікувавши цю категорію в'язнів як головне знаряддя «буржуазної польської держави», Й. Сталін підтримав пропозицію Л. Берії застосувати вищу міру покарання до офіцерів, поліцейських, жандармів та ін., що перебували в Козельському, Старобільському та Осташківському таборах військовополонених, підписавши відповідний наказ. На момент здійснення «операції

Для спецконтролю табірних пунктів табору НКВС № 1, штаб якого розміщувався в Рівному, був створений Особливий відділ (ОВ) НКВС. На чолі відділу став лейтенант держбезпеки Кравець. Першочерговим завданням ОВ НКВС було налагодження сітки інформаторів, які мали з'ясовувати всі достовірні відомості стосовно військовополонених. До числа інформаторів потрапляли як полонені поляки, так і вільнонаймані робітники, яким часто доводилося спілкуватися з бранцями. Тож сформована в 1939–1940 рр. структура інформаторів і агентів НКВС швидко темпами розросталася і в табірних пунктах, не став винятком і пункт «Сапожин». Про розмови М. Квятковського швидко стало відомо адміністрації табірної пункту. Крім того, військовополонений не приховував своїх намірів здійснити втечу при першій ліпшій нагоді. Як результат, його було арештовано й доправлено у в'язницю НКВС у Рівному. Як і в усіх інших випадках, слідчу справу передали на розгляд судового засідання Воєнного трибуналу Прикордонних військ НКВС Волинської області. У той час звинувачений перебував під вартою у Рівненській в'язниці № 1 НКВС.

Зазвичай такі засідання були виїзними та закритими. Участь у них брали голова – військовий юрист Пилипенко, члени трибуналу – сержанти міліції Горбенко, Брагін, Профатілов та секретар Домашевський. На засідання також викликали свідків, список яких затверджували заздалегідь. Виїзне засідання у справі військовополоненого М. Квятковського відбулося у «ленінському кутку» в приміщенні ОВ НКВС № 1 у Рівному. Вироком військового трибуналу від 7 жовтня 1940 р. «за систематичне проведення серед військовополонених антирадянської агітації у 1940 р.» (ст. 54–10 ч. 1 KK УРСР) останнього засуджено до шести років виправно-трудових таборів.

Постановою Президії Рівненського обласного суду від 29 березня 1989 р. вирок Військового трибуналу від 7 жовтня 1940 р. відмінено, справу припинено через відсутність складу злочину. Подальша доля Мечислава Квятковського невідома.

Тетяна САМСОНІУК

Bitwa pod Równem

Ziemia wołyńska jest obficie skropiona krwią polskich żołnierzy. Świadczą o tym m.in. bezimienne krzyże w Równem, gdzie na cmentarzu przy ulicy Dubieńskiej pochowano ponad 320 legionistów.

Podobne pochówki wojskowe są w Korcu, w Klewaniu, w Zdobunowie. Za rządów komunistycznych zostały zniszczone cmentarze z grobami polskich żołnierzy w Ostrogu, gdzie obecnie w miejscu cmentarza rzymskokatolickiego jest stadion, w Dubnie, gdzie na miejscu cmentarza urządzono wysypisko śmieci, w Bereznie i Kostopolu, gdzie zniszczono groby rzymskokatolickie, a na ich miejscu wybudowano memoriale.

2–9 lipca 1920 r. pod Równem stoczono bitwę między wojskiem polskim a bolszewickim. O rozwoju wydarzeń, szczególnie na terenie współczesnego Obwodu Rówieńskiego, możemy dowiedzieć się z treściowego eseju historycznego «Bitwa pod Równem» zamieszczonego w pracy «Zarys historii wojennej pułków polskich 1918–1920». Jego autorem jest rotmistrz Mieczysław Biernacki.

Nie wiedząc o niepowodzeniu przeprowadzonej 1 lipca 1920 r. ofensywy przeciwko kawalerii S. Budionnego, zwłaszcza o odejściu polskich jednostek za rzekę Horyń i do miasta Ludwipola (obecnie miasto Berezne na Rówieńszczyźnie), dowódca Frontu Ukraińskiego Wojska Polskiego (później front dwukrotnie zmieniał nazwę na Front Rydz-Śmigłego i Front Południowo-Wschodni – Red.) generał Edward Rydz-Śmigły wydał rozkaz o rozpoczęciu ofensywy w kierunku Korca. Swoją decyzję oparł na fałszywej informacji o tym, że 1 Dywizja Piechoty Legionów przekroczyła w tym dniu rzekę Stucz pod Horodnicą.

Dowództwo Frontu chciało wyprzedzić ewentualny atak bolszewików. Liczyło też na to, że w czasie rozwoju wydarzeń, polskie oddziały zdążą zaatakować Budionnego na lewym skrzydle. Atakować miała też 6 Armia, która wcześniej otrzymała odpowiednie rozkazy. Najbardziej niebezpieczna sytuacja złożyła się w okolicach Ostroga, którego broniła zdemoralizowana 1 Brygada Rezerwowa, odnosząca niejednokrotne porażki. Właśnie przeciw tej brygadzie został skierowany główny atak kawalerii.

2 lipca około 10.00 zaczęto kontratak w kierunku Zdobunowa przeciw brygadzie bolszewickiej 11 Dywizji Kawalerii, która podeszła już pod Krasilów. Po krótkiej walce Rosjanie byli prawie całkiem rozbici i cofnęli się do wsi Nowomyśl. Polska Dywizja Kawalerii w pełni wypełniła postawione przed nią zadanie, nie dawszy znowu bolszewikom dostać się do Zdobunowa. Ze względu na te pokrzepiające wiadomości dowódca 2 Armii po godzinie rozkazał Dywizji 1 Brygady Kawalerskiej rozpocząć kontratak i jeśli się powiedzie zacząć ścigać bolszewików. Później przyszło zawiadomienie o pojawieniu się kawalerii Budionnego na południu od Tynnego. Z tego powodu ofensywa Pierwszej Brygady Kawalerskiej została zamieniona na 11 Pułk Ułanów z kawalerią i piechotą z Pułkiem Strzelców Podhalańskich, wzmocnionym o sześć czołgów i jeden pancernik.

Na obrzeżach Równego utworzyła się niebezpieczna dla Wojska Polskiego sytuacja. Wieś Kolodienka została zajęta przez bolszewicką 14 Dywizję Kawalerii. Dowódca polskiej Dywizji Kawalerii natychmiast wydał rozkaz o wycofaniu się aż do Równego i zajęciu pozycji obronnych na obrzeżach miasta. Po kilku godzinach zacieklej walki cała brygada wycofała się do Równego, zatrzymując się w folwarku Bojarka. Prowadząc bitwę z kawalerią i pancernikami bolszewików, Polacy wycofali się przez Równe do wsi Zołotijów, a później do Wielkiego Oleksyna. W tym samym czasie te polskie legiony, które pozostały, odbiły kontratak koło wsi Obarów, gdzie według informacji znajdowały się potężne siły przeciwnika. Spóźnionego rozkazu nie dałoby się już wykonać w pełni, bo wydarzenia rozwijały się zbyt szybko. 1 Dywizja Kawalerii poszła w kierunku Basowego Kąta – na wieś Tynne. Jak tylko przybyła na miejsce, została ostrzelana przez artylerię bolszewików. Później ze strony Zdobunowa pojawiła się rosyjska kawaleria, która poruszała się wzdłuż kolei. Zaczęła się zacięta bitwa, która trwała do północy. Bolszewicka kawaleria wycofała się prawie do Nowego Dworu. Jednak to było tylko małe zwycięstwo wojsk wiernych Józefowi Piłsudskiemu, które nie wpłynęło istotnie na

bieg wydarzeń.

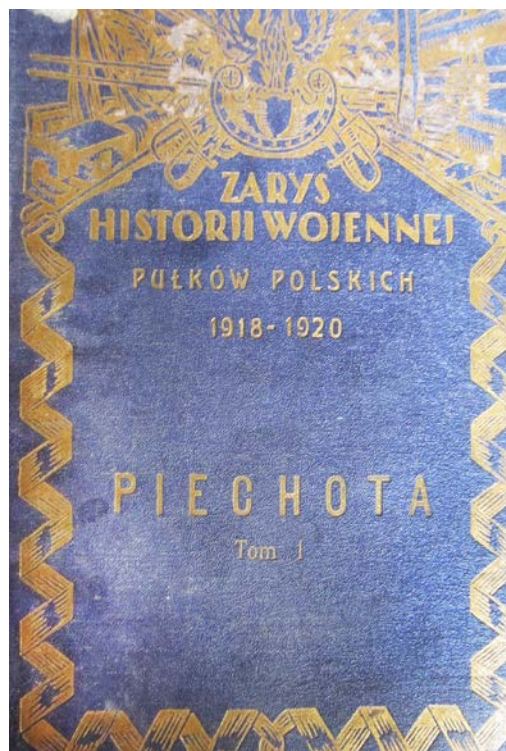
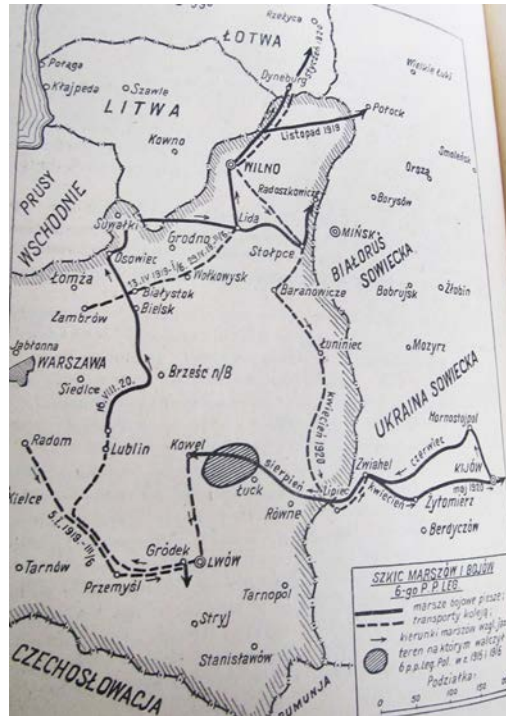
Po ponad dwóch godzinach wyprawy, prowadząc ostre walki z bolszewicką kawalerią, legionieści 1 i 5 Pułków Piechoty dostali się do wskazanych im miejsc i zaczęli wzmacniać swoje pozycje. Wschodnie okolice miasta od drogi do wsi Szpanów do rzeki Ustia na południowym końcu Równego zajął 9 Pułk Piechoty Legionów. Od kolei aż do trasy klewańskiej i dalej, stał 8 Pułk Piechoty Legionów, broniąc dróg prowadzących z południa na zachód. 7 Pułk Piechoty Legionów zatrzymał się w cegielni na zachodnim obrzeżu miasta. Zanim wziął w oblężenie pozycje polskie, bolszewicka dywizja zdążyła odrzucić 1 Brygadę Kawalerii spod Bojarki do Równego, przejąc przez Kolodienkę i uderzyć po południowo-wschodniej części miasta, której bronił 9 Pułk Piechoty.

Jakiś czas po odejściu ostatnich polskich jednostek artyleria przeciwnika ostrzeliwała okolice miasta. Później miasto zajęła kawaleria Budionnego, która szybko poruszała się w kierunku północnym i północno-zachodnim. Po dwóch godzinach dywizja kawalerii pozostawiła tereny Basowego Kąta i marszem wycofała się w kierunku Łucka.

Czesław CHYTRY,
członek Krajowego Związku Dziennikarzy Ukrainy,
członek Krajowego Związku Krajoznawców Ukrainy

Битва під Рівним

Волинські землі рясно зрошені кров'ю польських солдатів. Свідчення цього – безіменні хрести в Рівному, де на кладовищі, на вулиці Дубенській, спочивають понад 320 легіонерів.

Такі ж військові поховання є і в Корці, і в Клевани, і в Здобунові. У часи панування комуністичної влади були знищені польські цвинтарі з солдатськими похованнями в Острозі, де зараз на римо-католицькому цвинтарі знаходиться стадіон, у Дубно, де нині на місці цвинтаря – сміттєзвалище, в Бerezному та Костополи, де знищено римо-католицькі надгробки, а на їхньому місці споруджено меморіальні комплекси.

2–9 липня 1920 р. під Рівним відбулася битва між польським та більшовицьким військами. Про те, як розвивалися події, зокрема й на території сучасної Рівненської області, ми можемо довідатися з цінного історичного нариса «Битва під Рівним», вміщеного в праці «Zarys historii wojennej pułków polskich 1918–1920». Його автор – ротмістр Мечислав Бернацький.

Не знаючи про несприятливість розпочатих 1 липня 1920 р. наступальних дій проти кінної армії Семена Будьонного, зокрема про відхід польських частин за річку Горинь і до міста Людвиполя (сучасне місто Бerezne на Рівненщині), головнокомандувач Українсько-го фронту Війська Польського (пізніше фронт двічі змінював назву на Фронт Ридз-Смігли та Південно-східний фронт – ред.) генерал Едвард Ридз-Смігли віддав наказ наступати в напрямку Корця. При цьому він опирався на помилкове повідомлення про те, що 1-ша дивізія піхоти легіонів перейшла в цей день через річку Случ під Городницею.

Командування фронту сподівалося випередити можливий наступ із боку більшовиків. Розраховувало воно й на те, що під час роз-

витку подій польські підрозділи встигнуть вдарити Будьонного своїм лівим крилом. Наступати повинна була й 6-та армія, якій ще раніше були віддані відповідні накази. Найнебезпечніша ситуація – в районі Острога, який захищали деморалізовані війська 1-ї резервної бригади, котрі неодноразово зазнавали поразки. Саме на цю бригаду був спрямований головний удар кінної армії.

2 липня близько 10-ї години розпочався польський контрнатуп у напрямку Здобунова проти бригади 11-ї дивізії російської кавалерії, яка підходила вже під Квасилів. Після короткої боротьби росіяни були майже зовсім розбиті та втікали до села Новомиськ. Дивізія польської кавалерії повністю виконала поставлене перед нею завдання, відбиваючи спробу більшовиків прорватися знову до Здобунова. З огляду на такі обнадійливі повідомлення головнокомандувач 2-ї армії через годину наказав дивізії 1-ї бригади кавалерії перейти в контрнатуп, а потім, у разі успіху, розпочати переслідування більшовиків. Пізніше прийшло повідомлення про появу кавалерії Будьонного на півдні від Тинного. Через це наступ 1-ї бригади кавалерії вирішено було зміцнити 11-м полком уланів із кінною батареєю та піхотою з полку Підхалянських стрільців, посиленою шістьма танками й одним бронеполізом.

На підступах до Рівного склалася небезпечна для Війська Польського ситуація. До села Колоденка прорвалася 14-та дивізія кавалерії більшовиків. Командир польської дивізії кавалерії дав наказ негайно відступати аж до Рівного та зайняти оборонні позиції на окраїні міста. Після кількогоднинної запеклої боротьби ціла бригада відступила до Рівного, затримавшись на філварку Боярка. Ведучи далі запеклі бої з кавалерією та бронемашинами більшовиків, поляки відступили через Рівне до села Золатіїв, а потім до села Великий Олексин. Одночасно ті польські легіони, які залишилися, мали нанести удар у відповідь біля села Обарів, де згідно з повідомленнями знаходилися потужніші ворожі сили. Надто запізнитий наказ не міг бути виконаний повністю, оскільки події розвивалися дуже стрімко. 1-ша дивізія кавалерії розпочала похід у напрямку Басового Кута – село Тинне. Як тільки вона прибула на місце, її обстріляла артилерія більшовиків. Пізніше зі сторони Здобунова з'явилася російська кавалерія, яка просуvalася вздовж залізничного полотна. Розпочалася запекла битва, яка тривала до опівночі. Більшовицька кавалерія відступила майже до Нового Dwora. Проте це була лише невеличка перемога солдатів, вірних Юзефові Пілсудському, яка суттєво не вплинула на перебіг подій.

Після понад двогодинного походу, ведучи запеклі бої з більшовицькою кавалерією, легіонери 1-го та 5-го полків піхоти дісталися до вказаних їм місць і розпочали закріплюватися. Східну околицю міста від шляху на село Шпанів і до річки Устя на південному кінці Рівного зайняв 9-й полк піхоти легіонерів. Від залізничної колії аж до Клеванського шосе й далі стояв 8-й полк піхоти легіонерів, перекриваючи шляхи, що вели з півдня й заходу. 7-й полк піхоти легіонерів розташувався в цегельні на західній околиці міста. Перед тим, як зайняти й оточити польські позиції, більшовицька дивізія встигла відкинути 1-шу бригаду кавалерії з-під Боярки на Рівне, прорватися через район Колоденка та вдарити по південно-східній частині міста, яку охороняв 9-й полк піхоти.

Певний час після відходу останніх польських підрозділів артилерія противника обстрілювала околиці міста. Пізніше Рівне було зайняте кіннотою Будьонного, яка швидко просуvalася в північному й північно-західному напрямках. Через дві години дивізія кавалерії залишила район Басового Кута й маршем відійшла в напрямку міста Луцька.

Чеслав ХИТРИЙ,
член Національної спілки журналістів України,
член Національної спілки краєзнавців України

Піаністи wrócili z nagrodami

Піаністи повернулися з нагородами

Молоді піаністи з Łuckiej Szkoły Muzycznej nr 1 imienia Fryderyka Chopina wrócili z nagrodami z VII Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego «Молоді вртуози» imienia Carla Czernego.

5 marca 2015 r. uczniowie i wykładowcy Łuckiej Szkoły Muzycznej nr 1 imienia Fryderyka Chopina wystąpili z koncertem «Wiosna Chopinowska», przedstawiającym utwory Fryderyka Chopina i Łesi Ukrainki, w Szkole Muzycznej w Biłgoraju. Dzieła Fryderyka Chopina wykonali uczniowie szkoły Makar Wojnarowski (wykładowca – Switłana Bielajewa), Anna Jefimenko, Anna-Daryna i Anastazja-Iwanna Sobko (wykładowca – zasłużony pracownik kultury Ukrainy Iryna Cygankowa). Romanse na wiersze Łesi Ukrainki wykonali wykładowcy szkoły Ołena Bogdan oraz Iryna Marczuk wspólnie z koncertmistrzami Iryną Cygankową i Switłaną Bielajewą.

Widzowie ciepło powitali występy młodych artystów oraz ich wykładowców. Dyrektor szkoły Olga Czurina – opowiedziała o projekcie artystycznym «Wiosna Chopinowska», który odbył się 28 lutego 2015 r. w Łucku i wyraziła nadzieję, że w przyszłym roku usłyszy młodych pianistów ze Szkoły Muzycznej w Biłgoraju w tym projekcie.

W kolejnym dniu młodzi pianіści demonstrowali swoje umiejętności w Zamościu na VII Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym «Молоді вртуози» imienia Carla Czernego. Wśród 19 uczestników młodszej grupy wiekowej laureatem II premii został Makar Wojnarowski, Anastazja-Iwanna Sobko otrzymała dyplom z wyróżnieniem. Wśród 20 zawodników w średniej grupie wiekowej Anna Jefimenko została laureatem II premii, a Anna-Daryna

Sobko otrzymała dyplom z wyróżnieniem.

Jury konkursu przewodniczył profesor Poznańskiej Akademii Muzycznej imienia Ignacego Paderewskiego Andrzej Tatarski, który wysoko ocenił przygotowanie naszych zawodników. Wszyscy uczestnicy konkursu oraz ich kierownicy mieli możliwość posłuchać występu koncertowego Andrzeja Tatarskiego, w którym zabrzmiały utwory Karola Szymanowskiego, Edvarda Griega, Cloda Debussiego i innych słynnych kompozytorów.

Łucka Szkoła Muzyczna nr 1 imienia Fryderyka Chopina

Юні піаністи Луцької музичної школи № 1 імені Фридерика Шопена повернулися з нагородами з VII Міжнародного піаністичного конкурсу «Молоді віртуози» імені Карла Черні.

Ірина Марчук у супроводі концертмейстерів Ірини Циганкової та Світлани Беляєвої.

Глядачі тепло зустрічали виступи юних артистів та їхніх наставників. Директор школи Ольга Чуріна розповіла присутнім про фестиваль-конкурс «Шопенівська весна», який відбувся 28 лютого 2015 р. у Луцьку, та висловила побажання наступного року почути піаністів Білгорайської музичної школи в цьому мистецькому проєкті.

Наступного дня юні піаністи демонстрували свою майстерність у місті Замость на VII Міжнародному піаністичному конкурсі «Молоді віртуози» імені Карла Черні. Серед 19 учасників молодшої вікової категорії Макар Войнаровський став лауреатом II премії, Анастасія-Іванна Собко отримала диплом із відзнакою. Серед 20 конкурсантів середньої вікової категорії Анна Єфіменко стала лауреатом II премії, Анна-Дарина Собко отримала диплом із відзнакою.

Головою журі конкурсу був професор Познанської музичної академії імені Ігнація Падеревського Анджей Татарський, який високо оцінив підготовку наших конкурсантів. Усі учасники конкурсу та їхні наставники мали можливість відвідати концертний виступ Анджея Татарського, під час якого прозвучали твори Кароля Шимановського, Едварда Гріга, Клода Дебюссі та інших відомих композиторів.

Луцька музична школа № 1 імені Фридерика Шопена

Концерт Chopinowski

W koncercie, opartym na twórczości muzycznej Chopina i poezji Lesi Ukrainki, wystąpiło ponad 20 muzyków – głównie uczniów oraz absolwentów szkoły, a także pedagogów z łuckich szkół muzycznych. W koncercie, obok wielu utworów Chopina, wykonano kilka kompozycji ukraińskich autorów oraz Wojciecha Kilara.

Koncert odbył się 28 lutego w łuckim Pałacu Kultury w ramach projektu «Wiosna Chopina», który od kilku lat wspierany był przez konsulat; w koncertach występowały także uczniowie z Polski. Niestety w ubiegłym roku – ze względu na trudną sytuację w Ukrainie – projekt nie został zrealizowany. W tym roku z tego samego powodu swój udział w koncercie odwołały szkoły muzyczne w Polsce, współpracujące ze szkołą muzyczną w Łucku.

Występy młodych muzyków właśnie w kontekście niezwykle trudnej sytuacji na Ukrainie, w tym i ekonomicznej, zasługują na szczególną uwagę. Potwierdziła to również reakcja większości widzów; wiele osób nie ukrywało swojego wzruszenia.

Występy muzyków widownia przyjęła bardzo ciepło, a brawurowa interpretacja Chopina przez Markijana Popila – studenta Lwowskiej

Państwowej Akademii Muzycznej, widowni tak się spodobała, iż pianista bisował.

O wyjątkowym wymiarze tego koncertu powiedziała pani Beata Brzywczy, konsul generalna RP w Łucku, dziękując uczestnikom i organizatorom za udział w żmudnych przygotowaniach do koncertu. Pani Olha Czurina, dyrektor szkoły, przypomniała, iż kilka lat temu Łuckiej Szkole Muzycznej nr 1, przywrócona została pełna nazwa, o niemalże 100-letniej tradycji. Szkole bowiem przywrócono patrona – Fryderyka Chopina.

Koncert został zorganizowany przez Łucką Szkołę Muzyczną nr 1 im. Fryderyka Chopina oraz Wydział Kultury Rady Miejskiej, przy wsparciu KG RP w Łucku.

luck.msz.gov.pl

Шопенівський концерт

На концерті, присвяченому музичній творчості Шопена та поезії Лесі Українки, виступило понад 20 музикантів – учні та випускники, а також викладачі луцьких музичних шкіл. Під час виступів разом із багатьма творами Шопена було виконано кілька композицій українських авторів та Войцеха Кіляра.

Концерт відбувся 28 лютого в Палаці культури міста Луцька в рамках проєкту «Весна Шопена», який протягом останніх кількох років відбувається за сприяння консульства. У виступах також брали участь учні з Польщі. На жаль, минулого року, зважаючи на складну ситуацію в Україні, проєкт не реалізувався. У цьому році, з такої ж причини, від участі в концерті відмовилися польські музичні школи, які співпрацюють із Луцькою музичною школою.

Виступи молодих музикантів саме в контексті складної ситуації в Україні, зокрема економічної, заслуговують на особливу увагу. Це підтвердила реакція більшості глядачів – багато осіб не приховували свого зворушення.

Виступи музикантів глядацький зал сприйняв дуже тепло, а жвава інтерпретація Шопена Маркіяном Попілем, студентом Львівської національної музичної академії, настільки спо-

добалася глядачам, що вони викликали його на біс.

Унікальне значення цього концерту відзначила Генеральний консул РП у Луцьку Беата Бживчи, котра подякувала учасникам і організаторам за участь у кропіткій підготовці до концерту. Директор школи Ольга Чуріна нагадала, що кілька років тому Луцькій музичній школі № 1 повернули її повну назву, яка має майже столітню традицію, – школа знову почала називатися іменем свого покровителя Фридерика Шопена.

Організаторами заходу стали Луцька музична школа № 1 імені Фридерика Шопена та Управління культури Луцької міської ради за підтримки Генерального консульства РП у Луцьку.

luck.msz.gov.pl

Chełmskie królestwo książki

Холмське королівство книжки

W Chełmie oddano do użytku przeszklony, nowoczesny gmach Biblioteki Publicznej im. Marii Pauliny Orsetti.

У Холмі відкрили сучасне приміщення громадської бібліотеки імені Марії Пауліни Орсетті.

Ostatni segment kompleksu bibliotecznego został otwarty po 31. latach od wmurowania aktu erekcyjnego. Wydarzenie zbiegło się z 623. rocznicą Urodzin Miasta. W tym dniu gospodarze obiektu: Prezydent Miasta Chełm Agata Fisz i Dyrektor Chełmskiej Biblioteki Publicznej Robert Chelmicki, wspólnie z mieszkańcami Chełma, cieszyli się z udostępnienia efektownych pomieszczeń wypożyczalni zbiorów, przestrzeni relaksu, sali ekspozycyjnej i widowiskowej. Chełm może już szczycić się imponującą siedzibą instytucji kulturalnej, której misją jest zwiększanie wiedzy i potencjału intelektualnego mieszkańców miasta i regionu. Jesteśmy pewni, że naszych użytkowników, podobnie jak nas – bibliotekarzy – zachwycą urok przestronnych, wygodnych pomieszczeń i atrakcyjne wyposażenie budynku. Już dziś nowy obiekt tętni życiem, nieustannie zapraszając nowych czytelników i użytkowników do chełmskiego królestwa książki, odpoczynku i edukacji.

Ukończony gmach składa się z efektownej, jednopiętrowej sali udostępniania zasobów książkowych i audiowizualnych, z miejscami do odsłuchu zbiorów muzycznych, komputerami, minikinem oraz przytulnymi siedziskami do czytania i odpoczynku. W budynku znajduje się również rozległa czytelnia oraz funkcjonalna i kolorowa wypożyczalnia dla dzieci z kąciem zabaw i gier (konsole PlayStation oraz Xbox w holu budynku). Na pierwszym piętrze obiektu mieści się efektowna powierzchnia ekspozycyjna oraz komfortowa sala widowiskowa, ze szklaną sceną, projektorem multimedialnym i systemem całkowitego zaciemnienia. W nowym obiekcie siedzibę ma Transgraniczne Centrum Edukacji Ekonomiczno-Społecznej, które pełni rolę ośrodka międzynarodowej współpracy, kultury i nauki.

Chełmska Biblioteka Publiczna
im. Marii Pauliny Orsetti

Ostatnią część bibliotecznego kompleksu відкрили przez 31 rok після того, як заклали наріжний камінь. Подія відбулася в дні, коли місто відзначало свою 623 річницю. Саме тоді господарі об'єкта, мер міста Агата Фіш і директор Холмської громадської бібліотеки Роберт Хелміцький, разом із мешканцями Холма вітали відкриття сучасних бібліотечних залів, кімнат для відпочинку, виставкової та актової зал. Холм може пишатися гідною подиву культурною установою, завдання якої – покращення знань та інтелектуального потенціалу мешканців міста та регіону. Ми впевнені, що наших читачів, так само як і нас, бібліотекарів, захоплюють простори, комфортабельні приміщення й зручне обладнання будівлі. Вже сьогодні відкритий об'єкт вирує життям, постійно запрошуючи нових користувачів до холмського королівства книжки, відпочинку та освіти.

Нове приміщення складається із залів, в якій надається доступ до книжкового фонду та аудіовізуальних ресурсів; є місця для прослуховування музичних колекцій, комп'ютери, мінікінотеатр і зручні крісла для читання й відпочинку. У будівлі також є велика читальна зала, функціональна й барвиста дитяча бібліотека з куточком для ігор (PlayStation і Xbox – у вестибюлі). На першому поверсі будівлі розташовані виставковий простір й актова зала зі скляною сценою, мультимедійним проектором і системою повного затемнення. В будівлі знаходиться Трансграницький центр соціально-економічної освіти, який виконує роль центру міжнародного співробітництва, культури та науки.

Холмська громадська бібліотека
імені Марії Пауліни Орсетті

13 березня о 16:00 у Галереї мистецтв у Луцьку (вул. Лесі Українки, 24) в рамках проекту «Зігрий душу» відбудеться виставка-продаж картин, які виконали воїни АТО, перебуваючи на психологічній реабілітації.

13 marca w Galerii Sztuki w Łucku (ul. Łesi Ukrainki 24) w ramach projektu «Ogrzej duszę» odbędzie się wystawa obrazów, namalowanych przez przebywających na rehabilitacji psychologicznej żołnierzy z ATO. Obrazy można będzie kupić.

Волинські рятувальники здобули перемогу на VIII Загальнопольському турнірі з підйому по штурмовій драбині, який відбувся в місті Соколов-Подляський Мазовецького воєводства.

Strażacy z Wołynia zdobyli zwycięstwo w VIII Ogólnopolskim Halowym Turnieju we wspinaniu przy użyciu drabiny hakowej, który odbył się w Sokółowie Podlaskim.

У Луцьку відбулася зустріч «Співробітництво Польща-Україна. Бізнес-наука-органи самоврядування». Учасники обговорили особливості двосторонньої співпраці.

W Łucku odbyło się spotkanie pt. «Współpraca Polska – Ukraina. Biznes – Nauka – Samorządy». Jej uczestnicy rozmawiali o szczegółach dwustronnej współpracy.

Пункт велопрокату в Луцьку (вул. Сенаторки Левчанівської, 2) здаватиме в оренду двомісний велосипед-тандем. Щосереді безкоштовно на ньому зможуть їздити опікун та людина з вадами зору, яку він супроводжує.

Wypożyczalnia rowerów w Łucku (ul. Senatorki Łewczaniewskiej 2) będzie udostępniała tandemy – rowery przeznaczone dla dwóch osób. W każdą środę będą mogły z nich korzystać bezpłatnie osoba z wadami wzroku oraz osoba jej towarzysząca.

Комісія Волинської обласної ради, котра повинна була розглянути проект пропозиції про перейменування «Дня Перемоги» на «День пам'яті жертв Другої світової війни», не змогла провести засідання, оскільки багато депутатів захворіли.

Posiedzenie Komisji Wołyńskiej Rady Obwodowej, podczas którego miał zostać opracowany projekt propozycji dotyczącej zmiany nazwy «Dnia Zwycięstwa» na «Dzień Pamięci Ofiar II Wojny Światowej», odwołano z powodu choroby wielu deputowanych.

Дні польського кіно

Із 15 до 26 квітня 2015 р. в Україні проходитиме ювілейний фестиваль Х Дні Польського Кіно. Глядачі матимуть змогу переглянути шість кінострічок, одна з яких отримала цьогорічну премію «Оскар» у номінації «Найкращий фільм іноземною мовою».

Фестиваль проходитиме в п'яти містах України – Києві, Одесі, Вінниці, Харкові та Луцьку. Перегляд фільмів у Луцьку триватиме від 21 до 26 квітня. Покази відбуватимуться в кінотеатрі «Premier City», що знаходиться в ТРЦ «ПортСіті» на вул. Сухолинсько-го, 1. Квитки можна придбати в касах кінотеатру.

Графік показів фільмів фестивалю в Луцьку

21.04.2015 – «Іда»

Цьогорічна премія «Оскар» у номінації «Найкращий фільм іноземною мовою».

Режисер: Павел Павліковський / 2013 / 79 хв.

Молода черниця дізнається, що вона єврейка, похрещена в дитинстві заради порятунку від Голокосту. Разом зі своєю єдиною родичкою, усуненою від влади комуністкою, вона їде до рідного містечка. Це подорож у пошуках своєї особистості, любові та прощення.

22.04.2015 – «Хочеться жити»

Режисер: Мачей Пепшица / 2013 / 107 хв.

«Хочеться жити» – це фільм, що базується на правдивих подіях. Це історія Матеуша, хворого з ДЦП, який у ранньому дитинстві був визнаний лікарями «рослиною» і дебілом, з яким ніколи не буде контакту.

Через 25 років з'ясувалося, що він цілком нормальна та інтелігентна людина. Фільм – хроніка життя героя.

23.04.2015 – «Невловиме»

Режисер: Яцек Борцух / 2013 / 90 хв.

«Невловиме» – це наповнена емоціями історія кохання Міхала (Якуб Гершал) і Каріни (Магдалена Бєрус), пари польських студентів, які знайомляться й закохуються один в одного, працюючи в сонячній Іспанії. Безтурботний літній роман переривається драматичною подією, що назавжди змінить життя героїв.

24.04.2015 – «Громадянин»

Режисер: Єжи Штур / 2014 / 108 хв.

У своїй новій комедії Єжи Штур висміює всіх і вся, не жаліючи при цьому навіть себе. Це його найсмішніша роль із часів «Сексмісії». Так само, як і попередня культова комедія, «Громадянин» показує, що незалежно від системи, в якій знаходяться поляки, вони завжди сміються над своїми вадами та всілякими «ізмами».

25.04.2015 – «Боги»

Режисер: Лукаш Палковський / 2014 / 112 хв.

Незвичайна історія про бунтівника, який кинув виклик природі, владі та власним можливостям. Це

фільм про першу вдалу польську пересадку серця, здійснену професором Релігою в місті Забже. Драматизм невдалих операцій, битва за кожен удар серця, великі амбіції й болісні поразки, самотність генія, який повстав проти своїх наставників і розпочав революцію в польській медицині. Яку ціну він заплатив за свій успіх?

26.04.2015 – «Варшавське повстання»

Автор ідеї – Ян Комаса, сценарій – Ян Олдаковський, Пьотр Слівовський, Йоанна Павлюшкевич, діалоги – Йоанна Павлюшкевич, Міхал Суфін / 2013 / 85 хв.

«Варшавське повстання» – це перший у світі художній фільм, повністю змонтований із документальних матеріалів, що розповідає про зазначену історичну подію очима двох молодих репортерів, що є свідками повстанських битв. У фільмі використано автентичну кінохроніку 1944 р. Використовуючи сучасні технології колоризації й реконструкції аудіовізуальних матеріалів, а також запросивши до співпраці гроно знаменитих майстрів, автори реалізували проект, що не має світових відповідників.

www.polinst.kiev.ua

Znajomy styl?!

1 marca 1991 roku oddział paramilitarny wspomagany przez uzbrojonych, serbskich mieszkańców Pakraca we wschodniej Chorwacji ogłosił przejęcie kontroli nad regionem «w celu zapewnienia ochrony ludności serbskiej». O scenariuszu przypominającym ten, według którego Rosja prowadzi wojnę na Ukrainie, napisał na polskim portalu tvn24.pl Adam Sobolewski.

Prolog. Jak propaganda doprowadziła do wojny

Wraz z początkiem 1989 r. i nieuniknionym rozpadem systemu sowieckiego w Europie, również na Bałkanach rozpoczęła się walka o niezależność. W końcu, w maju 1990 r. w wyborach regionalnych w federacyjnej Chorwacji zwyciężyła z ogromną przewagą Chorwacka Wspólnota Demokratyczna (HDZ). Socjaliści podlegli Belgradowi ponieśli sromotną klęskę. Na prezydenta wybrano lidera HDZ, Franjo Tuđmana.

Belgrad – reagując na porażkę wyborczą chorwackich socjalistów – nakazał oddziałom Jugosłowiańskiej Armii Ludowej (JNA) rozbicie oddziałów chorwackiej Obrony Terytorialnej i zajęcie jej magazynów broni, a w sierpniu pośredniczył w przygotowaniach do powstania Serbskiego Autonomicznego Regionu Krajiny (później Republiki Serbskiej Krajiny) na terenach należących, zgodnie z konstytucją Federacji Jugosłowiańskiej, do Chorwacji.

Chorwaci nie mogli się przeciwstawić tym działaniom, nie mieli bowiem własnej armii. Na terenie Krajiny oraz na pograniczu chorwacko-serbskim w Sławonii i Wojwodinie coraz częściej dochodziło do incydentów z udziałem przedstawicieli obu narodowości.

Tuđman nakazał w tym czasie rozwiniecie oddziałów policji. Ich stan liczebny podwojono do 20 tysięcy. Wśród nich były też podległe MSW oddziały specjalne. Służbę w nich znalazło trzy tysiące policjantów, którzy przez kolejne cztery lata – aż do 1995 roku – mieli uczestniczyć w wojnie na wszystkich jej frontach, tracąc w sumie w walce «zaledwie» 179 ludzi. To oni dostali rozkaz «oczyszczenia» Pakraca z paramilitarnych oddziałów serbskich.

Miasto ważne dla Serbów

Pakrac na wschodzie Chorwacji był dla Serbów niezwykle ważny. Tylko zdobycie tego miasteczka oraz przyległych do niego wsi usprawiedliwiałoby bowiem wprowadzenie w życie starań o tworzenie w tym regionie Jugosławii tzw. Wielkiej Serbii.

Ponad 46 proc. mieszkańców Pakraca było Serbami. Chorwatów żyło tam 35 proc. Doktryna głoszona w Belgradzie mówiła, że wszędzie tam, gdzie Serbowie stanowią większość, ziemie te są zarazem serbskie. Interwencja z Belgradu mogła oczywiście jednak nadejść dopiero w momencie, w którym miejscowa ludność serbska by o nią poprosiła.

Pakrac był też ważny, bo to tam miała powstać lokalna, serbska administracja nadzorująca w późniejszym okresie cały region. Od co najmniej kilku tygodni – prawie od początku 1991 roku – na budynkach i ulicach królowała tam «wielkoserbska» ikonografia nawiązująca głównie do walki komunistycznych oddziałów tzw. czetników walczących przeciwko chorwackim, pronazistowskim ustaszom w czasie II wojny światowej.

Samozwańczy region i przejęcie miasta

22 lutego 1991 r. ówczesny burmistrz serbskiej narodowości wykorzystując poparcie większości w miejscowej radzie zdecydował o włączeniu jej w granice Serbskiego Autonomicznego Regionu Krajiny i podporządkowaniu się Serbom rezydującym w nieformalnej «stolicy» okręgu – Kninie.

28 lutego chorwacki sąd uznał samozwańczą deklarację za nielegalną i nakazał usunięcie urzędników ze stanowiska.

1 marca nad ranem Serbowie z Pakraca – po wcześniejszym porozumieniu się z paramilitarnymi oddziałami, które miały wkroczyć do miasta – ogłosili «mobilizację mieszkańców». Naczelnik policji – Serb – wszedł do jednostki i rozdał broń i amunicję serbskim policjantom, by ci rozdysponowali ją wśród serbskiej ludności w Pakracu i regionie. Jednocześnie zaczęło się tropienie 16 policjantów, którzy do pracy się nie stawili. Do końca dnia zostali oni odnalezieni (wszyscy byli Chorwatami) i rozbrojeni. Wszystko

nadzorowali działacze miejscowej Serbskiej Partii Socjalistycznej.

W ciągu kilku godzin w Pakracu i okolicznych wsiach miejsca na posterunkach zajęło kilkuset ludzi, którzy przybyli do regionu lub w nim mieszkali. Wszyscy będący Serbami, ogłosili przejęcie władzy. W tym czasie zamknięci w areszcie domowym chorwaccy urzędnicy byli zastraszani.

Chorwackie siły specjalne na miejscu

Z budynków zniknęły chorwackie flagi. Zastąpiono je serbskimi. Z położonego kilkadziesiąt kilometrów dalej Bjelovaru ruszyła już tego dnia w kierunku Pakraca kolumna 10 czołgów jugosłowiańskiej armii podległej Belgradowi, z rozkazami zabezpieczenia całego rejonu.

W tym czasie w Zagrzebiu do wylotu przygotowywała się grupa 200 policjantów z oddziałów specjalnych. Ci dostali rozkaz odbicia Pakraca. Policjanci z oddziału «Omega»

– szkoleni od wielu miesięcy – pojawili się kilka kilometrów od miejscowości. Korzystając z pomocy miejscowej ludności chorwackiej, która wyodrębniła z siebie kilkunastu przewodników i grupę osób sformowanych naprędce w «oddział» wyposażony we własną broń, ruszyła piechotą w stronę Pakraca.

O godz. 4.30 nad ranem 2 marca 200 policjantów weszło do miasta. Serbowie przekonani o tym, że je kontrolują, nie obstawili komendy policji. Chorwaci natychmiast ją zajęli. Wszedli do miejscowych urzędów i zaczęli

Знайомий стиль?!

1 березня 1991 р. воєнізований загін за підтримки озброєних сербських мешканців Пакраца в Східній Хорватії оголосив про взяття під контроль регіону «з метою забезпечення захисту сербського народу». Про сценарій, подібний до того, за яким Росія веде війну в Україні, написав на польському порталі tvn24.pl Адам Соболевський.

на всіх фронтах, втративши в цілому в боротьбі «всього» 179 осіб. Це вони отримали наказ «очистити» Пакрац від сербських воєнізованих формувань.

Важливе місто для сербів

Пакрац у Східній Хорватії був надзвичайно важливим для сербів. Тільки завоювання цього містечка та прилеглих сіл могло виправдати зусилля, докладені до створення в регіоні Югославії так званої Великої Сербії.

Більше 46 % мешканців Пакраца були сербами, 35 % – хорватами. Доктрина, проголошена у Белграді, говорила, що землі, де серби становлять більшість, є сербськими. Белград міг би втрутитися лише тоді, коли місцеве сербське населення попросило би про це.

Пакрац був також важливим тому, що там мала бути створена місцева сербська адміністрація, котра б пізніше контролювала весь регіон. Упродовж принаймні кількох тижнів, майже з початку 1991 р., на будівлях і вулицях панувала «великосербська» іконографія, яка оспівувала, головним чином, боротьбу комуністичних підрозділів так званих четників, що боролися проти хорватських пронацистських усташів під час Другої світової війни.

Самопроголошений регіон і захоплення міста

22 лютого 1991 р. тодішній мер, серб за національністю, використовуючи підтримку більшості в місцевій раді, вирішив включити Пакрац до Сербської Автономної Області Країна та підпорядкувати сербам, резиденція яких знаходилася в Кніні – неформальній «столиці».

28 лютого хорватський суд визнав самопроголошену декларацію незаконною й наказав усунути чиновників із посад.

На світанку 1 березня серби з Пакраца, після попередніх домовленостей із воєнізованими формуваннями, які повинні були увійти в місто, оголосили про «мобілізацію жителів». Керівник поліції, серб за національністю, увійшов до відділку й роздав зброю та боеприпаси сербським поліцейським, щоб вони поширили їх серед сербського населення в Пакраці та регіоні. У той же час почалося переслідування 16 поліцейських, які не з'явилися на роботі. До кінця дня їх усіх знайшли (всі вони були хорватами) і роззброїли. Все це відбувалося під контролем місцевих діячів Соціалістичної партії Сербії.

Протягом декількох годин у Пакраці та навколишніх селах відділки зайняли кількості людей, які прибули до регіону або жили в ньому. Сербі оголосили про захоплення влади. У цей час відбувалося залякування хорватських посадовців, закритих під домашнім арештом.

Хорватські спецпризначенці на місці

Із будівель зникли хорватські прапори, їх замінено сербськими. З розташованого за декілька десятків кілометрів Бловару цього ж дня в напрямку Пакраца вирушила колона з 10 танків югославської армії, яка підпорядковувалася Белграду. Її завданням було взяти під контроль весь регіон.

У цей час у Загребі до вильоту готувалася група з 200 поліцейських із загонів спецпризначення. Вони отримали наказ відбити Пакрац. Міліціонери із спецпідрозділу «Омега», які тренувалися протягом багатьох місяців, з'явилися за кілька кілометрів від місцевості. За допомогою місцевого хорватського населення, з якого вибрали кілька провідників і групу осіб, на основі яких наспіх сформували «загін», оснащений власною зброєю, вирушили в напрямку Пакраца.

О 4:30 ранку 2 березня 200 поліцейських увійшли в місто. Сербі, переконані в тому, що контролюють його, не оточили поліцейського відділку. Хорвати одразу його зайняли. Вони ввійшли до місцевих інституцій і почали переслідувати сербів. Сербські танки, які стояли на околиці Пакраца, були занадто далеко. Наказу від безпосереднього командування розпочати боротьбу вони не отримали. Частина

pościg za Serbami. Serbskie czołgi stojące na skraju Pakraca były za daleko. Nie dostały rozkazu rozpoczęcia walki od bezpośrednich przełożeń. Część serbskiej ludności, a przede wszystkim członkowie paramilitarnych oddziałów uciekli w dwa nieco oddalone od centrum Pakraca rejony i tam się ukryli, wyraźnie zaskoczeni.

2 marca media w Belgradzie poinformowały o «ataku» chorwackich sił na Pakrac i strzałach oddanych w kierunku serbskich mieszkańców miasteczka i okolicznych wsi. Mowa była o zabitych i rannych. Chorwaci zajęli jednak Pakrac bez oddania jednego strzału. Strzelali tymczasem Serbowie i trzech policjantów z oddziału «Omega» zostało rannych.

Zwycięstwo Chorwatów «faszystowskimi metodami»

Chorwaci spodziewali się szybkiego kontrataku Serbów. Do miasta w ciągu dnia dojechali jeszcze inni policjanci w dwóch autokarach. Zaraz potem gdy z nich wysiedli, pojazdy zostały ostrzelane. Dopiero po chwili Chorwaci zorientowali się, że Serbowie rozpoczęli ostrzał z okolicznych wzgórz. Oznaczało to, że mają na nich ciężkie karabiny maszynowe, jakich policja w regionie rzecz jasna nie posiadała.

Ludziom nakazano zamknięcie się w domach. Od tego momentu przez cały wieczór i noc trwała wymiana ognia w Pakracu. Trzeci dzień starć był ostatnim. Serbowie zmuszeni do ucieczki po wielogodzinnej walce ukryli się w lasach. Dziesięć czołgów JNA ze swoją załogą przez moment miało co prawda wjechać do miasta i podjąć walkę, ale wobec otoczenia całego terenu przez Chorwatów, serbskie dowództwo z Krajiny zdecydowało o ich wycofaniu.

Mecz na stadionie: policzek dla Belgradu

Tego dnia do Pakraca przybyli czołowi chorwaccy politycy i by pokazać zwycięstwo nad «serbskim agresorem», urządzili wieczorny mecz piłki nożnej na miejscowym stadionie. Mieszkańcy miasta wspierający chorwackie władze pojawili się na nim i świętowali. Mecz miał być policzkiem dla Belgradu.

W wyniku trzydniowych starć w Pakracu i jego okolicach rannych zostało czterech chorwackich policjantów. Po stronie serbskiej ofiar nie było. Aresztowano jednak ponad 200 osób. Z 32 policjantów, którzy opowiedzieli się po stronie serbskiej 17 później przywrócono do służby.

Politycy i wojskowi w Belgradzie wykorzystali jednak Pakrac w swojej wojnie propagandowej. Przez wiele dni w mediach kontrolowanych ze stolicy Serbii mówiono o 40 zamordowanych Serbach i «agresji» na serbską mniejszość, która nie powinna pozostać bez odpowiedzi. Lider Serbskiej Partii Socjalistycznej i przyszły prezydent Jugosławii Slobodan Miloszević w oficjalnym wystąpieniu dla mediów potępił «okrutny atak chorwackiego rządu na mieszkańców Pakraca, który przeprowadzono za pomocą faszystowskich metod».

Spirala przemocy po starciu w Pakracu nabrała tempa. Do incydentów przygranicznych dochodziło stale, a wzajemna wrogość przedstawicieli obu narodowości na terenach wymieszanych etnicznie zwiastowała najgorsze.

W maju w Chorwacji przeprowadzono referendum o odłączeniu się od Jugosławii. «Za» głosowało 94 proc. obywateli tego federacyjnego kraju. Chorwacja ogłosiła niepodległość 25 czerwca 1991 roku. Wynik nie mógł być inny. Wojna trwała już wtedy na wielu frontach.

Na podstawie: Adam Sobolewski/gak / tvn24.pl
Fot. TVN24/UVSJP

serbskiego naselenia та члени воєнізованих формувань, які не очікували такого розвитку подій, втекли до двох дещо віддалених від центру Пакраца районів і сховалися там.

2 березня ЗМІ в Белграді повідомили про «напад» хорватських сил на Пакрац і стрілянину по сербських жителях містечка й навколишніх сіл. Говорили про загиблих і поранених, хоча хорвати взяли Пакрац без єдиного пострілу. Стрілянину розпочали серби, в результаті чого було поранено трьох міліціонерів із спецпідрозділу «Омега».

Перемога хорватів «фашистськими методами»

Хорвати очікували на швидку контратаку з боку сербів. До міста протягом дня прибуло ще два автобуси поліцейських. Відразу після того, як вони вийшли з них, транспортні засоби було обстріляно. Через якийсь час хорвати зрозуміли, що серби розпочали обстріл із навколишніх пагорбів. Це означало, що вони мають важкі кулемети, яких у поліції в регіоні, звичайно, не було.

Населенню наказали замкнутися у своїх будинках. Із цього часу протягом всього вечора й ночі в Пакраці тривала перестрілка. Третій день сутичок був останнім. Сербі змушені були втікати. Після тривалих боїв вони заховалися в лісах. Щоправда, екіпажі десяти танків ЮНА могли щомиті увійти в місто й почати бій, але, з огляду на те, що всю територію оточили хорвати, сербське керівництво Країни вирішило відступити.

Матч на стадіоні: ляпас для Белграда

У цей день у Пакрац прибули провідні хорватські політики та, щоб показати перемогу над «сербськими агресорами», організували ввечері футбольний матч на місцевому стадіоні. Жителі міста, які підтримували хорватську

владу, прийшли на стадіон і святкували. Матч повинен був стати ляпасом для Белграда.

Під час триденних зіткнень у Пакраці та околицях було поранено четверо хорватських поліцейських. Жертв із сербської сторони не було. Однак заарештували понад 200 осіб. Із 32 поліцейських, які виступили на сербському боці, 17 пізніше було поновлено на службі.

Політики й військові в Белграді використали Пакрац у своїй пропагандистській війні. Протягом багатьох днів у засобах масової інформації, контрольованих зі столиці Сербії, йшлося про 40 убитих сербів та «агресію» щодо сербської меншини, яка не повинна залишитися без відповіді. Лідер Соціалістичної партії Сербії та майбутній президент Югославії Сlobodan Мілошевић в офіційному виступі для ЗМІ засудив «жорстокий напад хорватського уряду на жителів Пакраца, який був здійснений із використанням фашистських методів».

Спіраль насильства після зіткнень у Пакраці набрала обертів. Прикордонні інциденти відбувалися безперервно. Взаємна ворожнеча між представниками обох національностей в етнічно змішаних районах віщувала найгірше.

У травні в Хорватії було проведено референдум про від'єднання від Югославії. «За» проголосували 94 % громадян цього федеративного регіону. Хорватія проголосила незалежність 25 червня 1991 р. Результат не міг бути іншим. Війна вже тоді тривала на багатьох фронтах.

За матеріалами: Адам Соболевський/gak/tvn24.pl
Фото: TVN24/UVSJP

Lublin pamiętał o Wyklętych

W niedzielę pierwszego marca miał miejsce Narodowy Dzień Żołnierzy Wyklętych. Uroczystości odbywały się w niemalże każdej polskiej miejscowości, nie zabrakło ich również w Lublinie.

Lubelskie uroczystości rozpoczęły się od Mszy Świętej w intencji Ojczyzny, odprawionej przez Metropolitę Lubelskiego, abp Stanisława Budzika. Modlono się również za poległych i pomordowanych Żołnierzy Wyklętych oraz więźniów Zamku Lubelskiego. Następnie odbyły się ceremonie wojskowe, przemówienia władz miejskich oraz składanie wieńców, zniczy i kwiatów. Dokonano również odsłonięcia Mogiły-Pomnika Zamordowanych na Zamku Lubelskim w latach 1944-1954. W uroczystościach wziął udział Sekretarz Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, Andrzej Kunert.

Nie zabrakło również atrakcji związanych ze świętem. Na Placu Litewskim stanął tzw. Namiot Wyklętych, czyli miejsce wystąpień publicznych, przemówień historyków, spotkań z kombatantami i grupami rekonstrukcyjnymi, wyświetlania filmów czy prezentowaniem wystaw. Prócz Lublina Namioty zorganizowano w Warszawie, Krakowie, Łodzi, Toruniu i Poznaniu.

Sporym zainteresowaniem cieszył się bieg Tropem Wilczym ku pamięci i złożeniu hołdu Niezłomnym. W imprezie wzięło udział ponad 20 tysięcy Polaków biegnących w 81 miejscowościach. Dla najlepszych czekały nagrody, a dla wszystkich pamiątkowe medale.

Również lubelskie uczelnie przygotowały program związany z Narodowym Dniem Żołnierzy Wyklętych. Na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej odbyła się konferencja naukowa poświęcona tej tematyce, natomiast na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim pokaz filmów oraz panele dyskusyjne.

Żołnierze Wyklęci, zwani również Żołnierzami Niezłomnymi, tworzyli antykomunistyczny, partyzancki ruch działający w latach 1944–1947 w Polsce i na dawnych Kresach Wschodnich. W ich skład wchodził żołnierz Wojska Polskiego, którego celem było stawienie oporu sowieتزacji Polski i podporządkowaniu jej ZSRR. Toczyli walkę ze służbami Związku Radzieckiego oraz podporządkowanym im jednostkom. Liczbę

Niezłomnych szacuje się na 120 – 180 tysięcy osób skupionych w kilkudziesięciu organizacjach i grupach konspiracyjnych, m.in. w Armii Krajowej Obywatelskiej, Wolność i Niezawisłość czy NIE. Do najbardziej znanych bohaterów należą: pułkownik Witold Pilecki, Danuta Siedzikówna «Inka» czy Zygmunt Szendzielarz «Łupaszka». Ostatni ukrywający się Wyklęty, Józef Franczak pseudonim «Lalek», zginął w 1963 roku na Lubelszczyźnie. W listopadzie ubiegłego roku jego imieniem nazwano jedną z lubelskich ulic. Narodowy Dzień Żołnierzy Wyklętych jest obchodzony od 2011 roku.

Agnieszka BĄDER

Люблін пам'ятає Проклятих солдатів

У неділю, першого березня, в Польщі вшанували національний День проклятих солдатів. Урочистості відбулися практично в кожному населеному пункті, пройшли вони також і в Любліні.

Вшанування пам'яті солдатів у Любліні розпочалося богослужінням за Батьківщину, яке провів Люблінський митрополит архієпископ Станіслав Будзій. Присутні молилися за polegших Проклятих солдатів, а також в'язнів Люблінського замку. Згодом відбулися військові церемонії, промови міських властей, покладання вінків, квітів, запалювання лампадок та відкриття пам'ятника-могили закатованим у Люблінському замку в 1944–1954 рр. В урочистостях взяв участь секретар Ради охорони пам'яті боротьби та мучеництва Анджей Курнєт.

Не бракувало й інших заходів, пов'язаних із цим днем. На Литовській площі встановили Намет Проклятих, тобто місце для публічних

виступів, промов істориків, зустрічей із комбатами та групами реконструкторів, переглядів фільмів і проведення виставок. Окрім Любліна, намети встановили у Варшаві, Кракові, Лодзі, Торуні та Познані.

Велике зацікавлення викликав пробіг «Вовчою стежкою», що відбувся з нагоди вшанування пам'яті та данини Незламним солдатам. У ньому взяли участь понад 20 тис. поляків, котрі бігли у 81 населеному пункті. Кращі спортсмени отримали нагороди, а всі учасники – пам'ятні медалі.

Люблінські навчальні заклади також підготували програму, пов'язану із Днем Проклятих солдатів. У Люблінському університеті Марії Кюрі-Скłodовської відбулася наукова конференція, присвячена цій тематичі, а в Люблінському католицькому університеті – показ фільмів та дискусії.

Прокляті солдати, яких називали також Незламними, творили антикомуністичний партизанський рух, що діяв у 1944–1947 рр. у Польщі та колишніх Східних Кресах. До їх складу входили солдати Війська Польського, метою яких було чинити опір радянській Польщі та підпорядкуванню її СРСР. Вони боролися зі службами Радянського Союзу та підлеглими їм підрозділами. Історики вважають, що кількість Незламних становила 120–180 тис. осіб. Вони діяли в кількох десятках організацій та конспіраційних груп, наприклад в «Армії крайовій громадянській», «Свобода і незалежність», «Ні». До найбільш відомих героїв належать полковник Вітольд Пілецький, Данута Седзікувна «Інка» та Зигмунт Шендзеляж «Лупашка». Останнім Проклятим був Юзеф Франчак із псевдонімом «Лялек». Він довго переховувався й загинув у 1963 р. на Люблінщині. У листопаді минулого року його іменем назвали одну з люблінських вулиць. День Проклятих солдатів у Польщі відзначають із 2011 р.

Агнешка БОНДЕР

Święto języka ukraińskiego

Свято української мови

W rocznicę śmierci wieszczki Tarasa Szewczenki w Lublinie miało miejsce święto ukraińskiej literatury. W uroczystościach wzięli udział zarówno Polacy, jak i Ukraińcy. Nie zabrakło nawiązań do obecnej sytuacji w państwie oraz wojny ukraińsko-rosyjskiej.

У річницю смерті пророка Тараса Шевченка в Любліні відбулося свято української літератури. У заході взяли участь як поляки, так і українці. У своїх виступах учасники часто зверталися до сучасної ситуації в державі та українсько-російської війни.

Turniej Wojewódzki X Ogólnopolskiego Konkursu Poezji i Prozy Ukraińskiej przyciągnął wielu uczestników. 10 marca młodzież i dorośli spotkali się w Lublinie, by zmierzyć się w dwóch kategoriach: słowo, czyli tradycyjna recytacja, oraz poezja śpiewana. Prezentowane utwory miały należeć do dorobku ukraińskich twórców. Większość uczestników wybrało wystąpienie w języku polskim, natomiast kilku śmiało odważyło się na recytację po ukraińsku. Osoby z całej Polski, które zakwalifikowały się do finału, spotykają się w kwietniu w Łucku.

Wieczorem, po prezentacjach konkursowych, odbyło się spotkanie z lwowską poetką, Marianną Kijanowską pt. «Zwyczajna mowa». Artystka opowiedziała o swojej twórczości oraz o tym, skąd czerpie inspiracje. Podkreśliła również, iż tworzenie w języku Szewczenki jest dla niej zaszczytem, luksusem oraz wyrazem patriotyzmu.

Po spotkaniu miał miejsce Koncert Jubileuszowy X Ogólnopolskiego Konkursu Poezji i Prozy Ukraińskiej. Laureaci Turnieju Wojewódzkiego jeszcze raz popisali się swoim talentem przez publicznością. Następnie zaprezentowały się chóry szkolne LORIEN i SENSORIUM, które zaśpiewały najśłynniejsze ukraińskie pieśni.

Po zakończeniu oficjalnych uroczystości swoją imprezę przygotowało Towarzystwo Ukraińskie. Był to wieczór z Tarasem Szewczenką oraz uroczystości ku jego czci. – Trudno sobie wyobrazić Ukrainę bez Szewczenki. Słowa napisane przeszło sto lat temu nabrały nowego znaczenia, są nadal aktualne i szczególnie ważne w okresie wojny ukraińsko-rosyjskiej – powiedział jeden z organizatorów. Członkowie Towarzystwa Ukraińskiego zaprezentowali dzieła swojego wieszczki. Wystąpiły grupy

przedszkolne, młodzież w strojach kozackich oraz dorośli Ukraińcy na stałe mieszkający w Lublinie. Zaproszono również władze miejskie i wojewódzkie, które wyraziły wdzięczność i podziw dla organizatorów.

Uroczystości miały miejsce w Centrum Kultury. Patronat nad wydarzeniem objęli: Konsul Generalny Ukrainy w Lublinie, Sergij Sydiuk, Marszałek Województwa Lubelskiego, Sławomir Sosnowski, Prezydent Miasta Lublin, Krzysztof Żuk a także Lubelski Kurator Oświaty, Krzysztof Babisz. Przedsięwzięcie przygotowały: Centrum Kultury, Towarzystwo Ukraińskie, Centrum Europy Wschodniej UMCS oraz inne instytucje.

Agnieszka BAĐER

powiła pro swoją twórczość ta pro te, zwiđki bere natxnenia. Zaznaczyła takox, xto dla nei tworiti mowoxu xewczenka – ce xecxć, rozkiř ta proaw patriotizmu.

Piřla zuřtrici wiđbuwa xuwilejnyi koncerc X Zaxalnopolskogo konkursu ukraińskoxi poezii ta prozi. Laureati woewodskogo turniru xce raz pokazali publići swoi talanti. Potim wistupili řkiľni xori «Lorien» i «Sensorium», kotri wikonali najwiđomiři ukraińskixi piřni.

Piřla zakinćenna ofićijni xurociřti xaxodix swoi imprexu provelo Ukraińskce towarixtwa. Ce buw weciř, priřwaceny Tarasowi xewczenku. «Waxxo sobi uawiti Ukrainu bez xewczenka. Słowa, napisani ponad sto rokix tomu, nabusili nowogo znacćenna. Woni ř dosi aktualni ta osobliwo waxliwi piđ xas ukraińskco-rosiřskoxi wiřni», – skaxaw odin z organizatorix. Členi Ukraińskogo towarixtwa predstavili twori swogo ģenia. Piđ xas xaxodu wistupili dořkiľnuxa, moloď u koxacćkomu wbranni ta dorosli ukraińci, xto xiwuť u Lublińi. Na swato takox zaprosili predstavnikix miřkix ta woewodskix organix władi, xaki wислоwili wdycćniřć organizatoram.

Urociřtosti wiđbułisi w Centrxi kultury piđ patronatom t. w. o. Ģeneralńnego konsula Ukraini w Lublińi SerĢia Sidiuka, marřalka Lublińskogo woewodstwa Sławomira Sosnowskogo, mera Lublińa Křiřtofa Xuka ta kuratora ořwiťi w Lublińi Křiřtofa Babiřa. Zaxiđ organizowali Centr Kultury, Ukraińskce towarixtwa, Centr řiđnoi řwropi Uniwersitetu Marii Kuri-Skłodowskoxi ta inři institucii.

Agnieszka BONDÉR

Zimowisko w Krakowie

Зимовий відпочинок у Кракові

W lutym kilkoro dzieci z Polskiego Towarzystwa Kulturalno-Oświatowego w Tarnopolu zwiedziło Kraków.

У лютому кілька дітей із Тернопільського польського культурно-освітнього товариства відвідали Краків.

Zaraz po przybyciu udały się na wycieczkę na Wawel, spacer Starym Miastem, brzegiem Wisły. «Byłyśmy w podziemiach pod Rynkiem, zwiedziłyśmy Muzeum Archeologii, Dom Jana Matejki, Galerię Sztuki Polskiej w Sukiennicach, kościół Św. Franciszka i dom, w którym mieszkał Jan Paweł II, pokłoniłyśmy się grobom wybitnych Polaków» - dzieliły się wrażeniami uczestniczki tej niezapomnianej podróży. Ciekawe było spotkanie z mieszkańcami Krakowa, urodzonymi w tarnopolskim regionie, w czasie którego odbyła się żywa rozmowa, śpiewano polskie i ukraińskie pieśni.

Grupa zwiedziła także kopalnię soli w Wieliczce. Dwugodzinna wycieczka podziemnym miastem wywarła na dzieciach duże wrażenie. Oto ich wspomnienia: «Modliłyśmy się w kaplicy soli, widziałyśmy dużo rzeźb solnych i dowiedziałyśmy się, jak wydobywano sól w dawnych czasach».

Młodzi ludzie długo będą pamiętać także jednodniową wycieczkę do Zakopanego. W kościele Matki Bożej Fatimskiej podróżniczki modliły się o pokój na Ukrainie. Później na targu kupiły do domu oscypki.

Grupa z Tarnopola zwiedziła Kraków na zaproszenie Mirosława Zengla – komendanta Hufca ZHP Żary w województwie lubuskim, który od lat wspiera Towarzystwo. To właśnie dzięki pomocy komendanta, grupa z Polskiego Towarzystwa Kulturalno-Oświatowego w

Tarnopolu zwiedziła latem Świąbnę niedaleko Żar. Wspólnie z dziećmi z Ukrainy w Krakowie wypoczywali polscy uczniowie. I jak to zwykle bywa, wśród młodych ludzi szybko nawiązały się przyjaźnie, które sprawiły, że ten wyjazd, oprócz atrakcji turystycznych, należy uznać za bardzo udany.

Lidia BILECKA,
Polskie Towarzystwo Kulturalno-Oświatowe w Tarnopolu

Odrazu ř piřli priřizdu wiđbułasa ekskursia Wawelem, proguľanka starim miřtom, beregom Wiřli. «Mi bułi w piđzemelli na Rynku, wiđwiđali Muzei archeologii, Buiđnok Jana Matejka, Ģalereu polskogo misticťwa w Sukiennicux, koscłw franciscancix ta buđinok, u xakomu xiw Jan Pawł II, pokłoniłisi ģoĢilam wiđatnix łuoďi Polři», – diľatъся wraĢeniami

uchasniki cići nezabutńoxi poiřzki. Ģikawoxo buła zuřtrić iř meřkanćami Krawowa, xto narodiłisi na Ternopiľřini, piđ xas xakoi wsi řwawo rozmowľali, řwiłali ukraińskixi ta polskixi piřni.

Ģrupa pobuwała takox u soľaniř xaxtax Wielicłki. Dwogodinna ekskursia piđzemnim miřtom buła piřnazawľoxu. «Mi mołiliři w soľaniř kaplicći, baciłi baĢato soľaniř skulьptur ta diľnaliřsi, xaki wiđobuwali siľ u dawnińu», – zĢaduľuť diľi.

Pam'iatńoxu buła ciľodenna poiřzka w Zakopanem. U xrami Materi Boxoi Fatimskoxi mandriwniki pomoliłisi za mir i spokix w Ukraini. Piřniře pobuwali na rynku, i kupili do domu sir oscipek – reĢionalńni tradiciińni produkt.

Ģrupa z Ternopola wiđwiđala Krawix na xaprořenna Mirosława Zengľa – komendanta xarćerix iř sela Xuři w Lubusćkomu woewodřwi. Win uře ne odin riķ piđtrimuť towarixtwa. Same za spriřannia komendanta wľitku Ģrupa z Ternopiľskogo polskogo kulьturno-ořwiťńego towarixtwa wiđwiđala Świľnu nepodaľiķ Xuři.

U Krawoći z diľćmi z Ukraini wiđpochiwali polskixi diľi. Uři zdruřiliři ř Ģarńo prowdili xas razom.

Lidia BILEĆKA,
Ternopiľskce polskce kulьturno-ořwiťńe towarixtwa

Informacje Lubelskie

■ W tym roku w kościele katolickim Niedziela Palmowa będzie w dniu 29 marca, a Święta Wielkanocne w dniach 5 i 6 kwietnia. Ożywiły się targowiska, na których twórcy ludowi sprzedają swoje wyroby, a więc Palmy Wielkanocne i Pisanki. Ich małe «dzieła» są często wykonane misternie, wzbudzają niekłamany podziw u mieszkańców Lubelszczyzny, a także wielu gości przyjeżdżających z całego kraju i z zagranicy. W Lubelskiem mieszka wielu twórców ludowych o czym można się przekonać na licznych kiermaszach przedświątecznych. Zarząd Główny Stowarzyszenia Twórców Ludowych mieści się na lubelskim Starym Mieście, tam też przy ulicy Grodzkiej mieści się, chętnie odwiedzany przez wielu miłośników sztuki ludowej, salon tej organizacji, przed świętami wielkanocnymi bogato zaopatrzone w Palmy i Pisanki z różnych stron kraju, a także z zagranicy. W sprzedaży są np. pisanki pochodzące ze Lwowa i okolic.

■ Po odejściu na emeryturę Ivana Hrycaka, wieloletniego Konsula Generalnego Ukrainy w Lublinie, miejsce po nim jest na razie puste. Kolejnym konsulem prawdopodobnie zostanie Wasyl Pawluk – sekretarz Rady Miasta we Lwowie. Ma to nastąpić w maju lub czerwcu.

■ Niebawem otworzy swe podwoje, duża hala targowa Lubelskiego Rynku w Elizówce. Hala ma 4200 m. kwadratowych powierzchni. Koszt wyniósł 10 mln złotych pochodzących całkowicie z pieniędzy własnych. Obok hali wszelka infrastruktura z obszernym parkingiem. Trzeba podkreślić, że kultura handlu w Elizówce jest wysoka. Dobrze handluje się tu zarówno w lecie, bo działa klimatyzacja, jak i w zimie, gdyż jest dobre ogrzewanie.

■ Lubelscy archeolodzy donieśli, że w XVII wieku w Kazimierzu Dolnym nad Wisłą stał «spichlerz na spichlerzu». Skwapliwie zajęto się teraz zabezpieczeniem tego odkrycia, bo na tych terenach planowano budowę basenów i hotelu. Mają też być termy. W nowej sytuacji obiekty te wybuduje się obok, a fundamenty odkrytych spichlerzy będą udostępnione do zwiedzania.

■ Połączenie Lufthansy z lotniskiem w Świdniku, «czuwającej» nad łącznością z Frankfurtem nad Menem, uznane zostało za «Trasę Roku». Była to jedenasta edycja plebiscytu «Najlepsza Linia Lotnicza». Obecnie niemiecki «podniebny przewoźnik» kursuje dwa razy w tygodniu w czwartki i niedziele, na linii Świdnik – Frankfurt i odwrotnie. Niebawem – w lecie, będą trzy kursy, także we wtorki.

■ Lublin będzie mieć Izbę Wytrzeźwień. Niegdyś była, ale ją pochopnie zlikwidowano. Teraz, po trzynastu latach, Ratusz chce ją reaktywować. Nowa izba ma być gotowa jeszcze w tym roku. «Komfortowa», skoro za nocleg pijak zapłaci więcej niż za pokój w luksusowym hotelu, z tym, że do hotelu pijanego nie przyjmą. Ponoć noc w Izbie Wytrzeźwień będzie kosztować 300 złotych. W nowym ośrodku ma być 20 pomieszczeń dla pijanych, będzie psycholog i lekarz pierwszej pomocy.

■ «Arena» czyli lubelski nowy stadion o tej nazwie, będzie w dniu 9 maja miejscem meczu rugby, reprezentacji Polski i Ukrainy. Z tego spotkania transmisję przeprowadzi Telewizja Polska «Polsat». Reprezentacja bardzo solidnie przygotowuje się do tego meczu, do treningów powołano wielu czołowych polskich zawodników, którzy grają w drużynach Polski lub zagranicznych.

■ Tylko do końca czerwca ciężarówka o dopuszczalnej masie całkowitej ponad 3,5 tony i autobusy, pomkną za darmo po nowej obwodnicy Lublina. Od lipca trzeba będzie płacić od 20 do 50 groszy za kilometr. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów, od 30 czerwca system viaTOLL ulegnie rozszerzeniu. W województwie lubelskim do sieci dróg płatnych w systemie viaTOLL dołączony zostanie jeden odcinek. Będzie to droga ekspresowa S17/12 pomiędzy węzłami Jastków i Kalinówka, wraz z północną obwodnicą Lublina. Jest to odcinek o długości ok. 33 kilometrów.

■ Lubelscy celnicy zapowiadają aukcję samochodów zabranych na granicy przemytnikom, zajmującym się nielegalnym przewozem papierosów bez polskiej akcyzy. Ostatnio trzech podróżnych wjeżdżających z Brześcia do Terespoła «wpadło» za nielegalny przewóz papierosów. Nie dość, że stracili «towar», to jeszcze samochody, które celnicy potraktowali jako narzędzie służące do przemytu. Kolejne dwa podobne przypadki miały miejsce w Zosinie. Najpierw celnicy dokładnie skontrolowali dostawczego mercedesa. Pomocny okazał się ówczesny niemiecki lga, który wywahał 4 tys. paczek w przerobionej podłodze. Do własności towaru przyznała się pasażerka z Ukrainy. Podobnego pecha na tym samym przejściu miała także inna Ukrainka. Po sprawdzeniu jej fiata ducato okazało się, że w bokach oraz prawych drzwiach samochodu schowała około 1,3 tys. paczek. Wszyscy przemytnicy stracili swoje auta.

■ Coraz więcej pracowników z Ukrainy zatrudniają firmy z Lubelskiego. Są bardziej dyspozycyjni i chętni do pracy. A do emigracji zmusza ich sytuacja polityczna w kraju. Blisko 80 proc. imigrantów zarobkowych z Ukrainy rozważa pozostanie w Polsce na stałe. Co czwarty przyznaje, że na jego przyjazd do Polski miała wpływ wojna na Ukrainie i związany z nią kryzys gospodarczy. Jak podkreślają autorzy raportu «Polska i Polacy w oczach pracowników z Ukrainy» przygotowanego przez agencję zatrudnienia OTTO, zainteresowanie pracą w Polsce wśród naszych wschodnich sąsiadów będzie rosnąć. Dane statystyczne wiele mówią też o tym jak zmienia się myślenie polskich przedsiębiorców. W ubiegłym roku w powiatowych urzędach pracy w województwie lubelskim zarejestrowano ponad 25 tys. oświadczeń pracodawców o zamiarze powierzenia pracy obywatelom Ukrainy. Dla porównania w roku poprzednim było to niespełna 17 tysięcy. Tendencję wzrostową widać jeszcze bardziej w tym roku. W styczniu pracodawcy z Lubelskiego zgłosili do pośredników chęć zatrudnienia 2 938 obywateli Ukrainy, a w lutym już ponad 3600 osób.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

■ Цього року католики святкуватимуть Пальмову неділю (у православних – це Вербна неділя – ред.) 29 березня, а Великодні свята – 5 і 6 квітня. Пожвавилися ярмарки, на яких народні митці продають свої вироби, зокрема великодні пальми та писанки. Їхні невеликі «творіння», часто дуже майстерно виконані, викликають непідробний подив серед жителів Люблінщини, а також багатьох гостей, котрі приїжджають з усієї країни та закордоння. На Люблінщині проживає багато народних майстрів, у чому можна переконатися на численних передсвяткових ярмарках. Головне правління Товариства народних майстрів знаходиться в люблінському Старому місті. Там само, на вулиці Гродзькій, діє салон цієї організації, який відвідують шанувальники народного мистецтва. Перед Великодніми святами він багатий на пальми та писанки із різних куточків країни та закордону. Наприклад, у продажі є писанки зі Львова та околиць.

■ Після виходу на пенсію Івана Грицака, багаторічного Генерального консула України в Любліні, ця посада поки що пустує. Наступним консулом, ймовірно, стане Василь Павлюк – секретар Львівської міської ради. Це станеться у травні або червні.

■ Незабаром відкриє свої двері велика торгова зала люблінського ринку на Елізувці. Зала має площу 4200 кв. м. Вартість її будівництва становить 10 млн злотих. Побудована вона повністю на власні кошти. Неподалік зали знаходиться розвинена інфраструктура з великою автостоянкою. Потрібно підкреслити, що культура купівлі-продажу на Елізувці висока. Тут добре йде торгівля як улітку, оскільки діє система кондиціонування, так і взимку, бо добре працює опалення.

■ Люблінські археологи повідомили, що у XVII ст. в Казімежі Дольному стояло «зерносховище на зерносховищі». Нині науковці почали працювати над тим, щоб обгородити ці місця та провести дослідження, адже на цій території планували будівництво басейнів та готелю, повинні були з'явитися термальні водні комплекси. У новій ситуації ці об'єкти збудують поряд, а фундаменти відкритих зерносховищ покажуть відвідувачам.

■ Сполучення авіакомпанії «Lufthansa» з летищем у Свіднику, яке відповідальне за комунікацію з Франкфуртом-на-Майні, було визнано «Трасою року». Такі результати одинадцятого туру опитування «Найкраща авіаційна лінія». Нині німецький «небесний перевізник» курсує двічі на тиждень, у четверги та неділі, на лінії сполучення «Свіднік–Франкфурт» та у зворотньому напрямку. Влітку пасажери матимуть змогу літати й у вівторки.

■ У Любліні буде витверезник. Колись він існував, однак його похапцем ліквідували. Нині, через 13 років, міська рада хоче його відновити. Новий витверезник буде готовий вже в цьому році. Комфортний, оскільки за нічліг пияк заплатить більше, ніж за кімнату в фешенебельному готелі, щоправда до готелю п'яних не приймають. Одна ніч у витверезнику коштуватиме 300 злотих. У новому осередку буде 20 приміщень для п'яних. Там працюватимуть психолог та лікар, що надаватиме першу медичну допомогу.

■ «Арена», тобто новий люблінський стадіон із такою назвою, 9 травня стане місцем матчу гри в регбі між збірними Польщі та України. Цей поєдинок транслятиме польський телеканал «Polsat». Збірна серйозно готується до матчу. На тренування запросили багатьох провідних польських гравців, котрі виступають за польські та закордонні клуби.

■ Лише до кінця червня вантажівки з допустимою масою понад 3,5 тонни та автобуси безкоштовно їздитимуть новою об'їзною дорогою в Любліні. 3 липня потрібно буде платити від 20 до 50 грошів за кілометр. Відповідно до розпорядження Ради Міністрів із 30 червня систему «viaTOLL» буде розширено. У Люблінському воєводстві до мережі платних доріг системи «viaTOLL» долучиться один відрізок. Це буде швидкісна дорога «S17/12» між вузлами Ястків та Калінувка разом із північною об'їзною дорогою Любліна. Протяжність відрізка – приблизно 33 кілометри.

■ Люблінські митники збираються продати на аукціоні автомобілі, конфісковані на кордоні в контрабандистів, котрі займалися нелегальним перевезенням цигарок без польських акцизних марок. Нещодавно трьох мандрівників, котрі рухалися з Бреста до Тересполя, «зловили» на нелегальному перевезенні цигарок. Не досить, що втратили «товар», то ще й залишилися без автомобілів, які митники оцінили як знаряддя, що служило для контрабанди. Два подібні випадки трапилися в Зосіні. Спочатку митники детально перевірили вантажний «Mercedes». Допомога німецька вівчарка lga, яка виявила 4 тис. пачок у переобладнаній підлозі. Пасажира з України зізналася, що вона є власницею товару. Подібної невдачі на цьому ж прикордонному переході зазнала й інша українка. Після перевірки її автомобіля «Fiat Ducato» виявилось, що у боках та правих дверях автомобіля вона заховала приблизно 1,3 тис. пачок. Обидва контрабандисти втратили свої автомобілі.

■ Усе більше осіб з України працевлаштовують фірми Люблінщини. Українці готові працювати за будь-яких умов. До еміграції їх змушує політична ситуація в країні. Приблизно 80 % заробітчан з України задумуються над тим, щоб залишитися в Польщі назавжди. Кожен четвертий зізнається, що на його приїзд до Польщі мали вплив війна в Україні та пов'язана з нею економічна криза. Як підкреслюють автори звіту «Польща і поляки очима працівників з України», підготовленого агентством працевлаштування «OTTO», зацікавлення роботою в Польщі серед східних сусідів буде зростати. Статистичні дані повідомляють також про те, як змінюється мислення польських підприємців. У минулому році в повітових осередках із працевлаштування у Люблінському воєводстві зареєстровано понад 25 тис. заяв працедавців про намір надати роботу громадянам України. Для порівняння, у попередній рік таких заяв було менше 17 тис. Тенденцію до збільшення кількості працівників з України ще більше помітно цього року. У січні працедавці з Люблінщини заявили посередникам про бажання працевлаштувати 2 938 громадян України, а в лютому – вже понад 3 600 осіб.

Адам ТОМАНЕК

Finlandia może wystąpić o członkostwo w NATO

Premier Finlandii Alexander Stubb oświadczył, że jego dzielący 1300–kilometrową granicę z Rosją kraj nie powinien wykluczać możliwości ubiegania się w ciągu najbliższych czterech lat o członkostwo NATO.

– Nie uważam, by fińskie członkostwo w NATO nastąpiło w bliskiej przyszłości – powiedział Stubb w Helsinkach na wspólnej konferencji prasowej z sekretarzem generalnym Sojuszu Północnoatlantyckiego Jensem Stoltenbergiem.

– Jest bardzo ważne, byśmy w trakcie kadencji przyszłego rządu nie wykluczali możliwości ubiegania się o członkostwo NATO. Po drugie, byłoby użyteczne otrzymanie raportu na temat zalet i wad ewentualnego członkostwa NATO – dodał.

Kadencja parlamentu Finlandii wynosi cztery lata, a najbliższe wybory odbędą się 19 kwietnia. Wejście do NATO stało się jednym z tematów kampanii wyborczej w następstwie wzrostu aktywności rosyjskich sił powietrznych i morskich w strefie nordyckiej oraz konfliktu na Ukrainie.

Jak zaznaczył Stubb, gdyby Finlandia któregoś dnia wystąpiła o członkostwo NATO, musiałoby to mieć społeczne poparcie.

Według opublikowanych wyników sondażu, jaki przeprowadzono na zlecenie dziennika «Helsingin Sanomat», za wejściem do NATO opowiada się tylko 27 proc. Finów, a 57 proc. jest temu przeciwnie. Jednocześnie 61 proc. ankietowanych uważa, że rosyjskie zagrożenie dla Finlandii wzrosło.

Polska Agencja Prasowa

Фінляндія може подати заявку про вступ у НАТО

Прем'єр-міністр Фінляндії Александр Стубб заявив, що його країна, яка має 1300-кілометровий кордон із Росією, не повинна виключати можливості в найближчі чотири роки просити про членство в НАТО.

«Не думаю, що фінське членство в НАТО настане в близькому майбутньому», – сказав Стубб у Гельсінкі на спільній прес-конференції з Генеральним секретарем Північноатлантичного альянсу Єнсом Столтенбергом.

«Дуже важливо, щоб ми під час каденції наступного уряду не виключали можливості претендувати на членство в НАТО. Також корисно було б отримати інформацію щодо переваг і недоліків можливого членства в НАТО», – додав він.

Каденція парламенту Фінляндії становить чотири роки, а найближчі вибори відбудуться 19 квітня. Вступ у НАТО став однією з тем виборчої кампанії через підвищення активності російських повітряних та морських сил у північній зоні, а також конфлікт в Україні.

Як зазначив Стубб, якби певного дня Фінляндія звернулася із заявою про членство в НАТО, то таке рішення опиралося б на суспільну підтримку.

Згідно з опублікованими результатами опитування, проведеного на замовлення видання «Helsingin Sanomat», за вступ у НАТО висловилися тільки 27 % фінів, а 57 % виступили проти цього. Водночас 61 % анкетованих вважає, що російська загроза для Фінляндії збільшилася.

Polska Agencja Prasowa

Moskwa: amerykańska broń dla Kijowa zagrożeniem dla Rosji

Dostało się też Polsce. Ewentualne dostawy uzbrojenia z USA dla Ukrainy są zagrożeniem dla bezpieczeństwa Federacji Rosyjskiej – oświadczył rzecznik MSZ Rosji Aleksandr Łukaszewicz. Wiceminister spraw zagranicznych oznajmił z kolei, że celem – jak to ujął – «pompowania» na Ukrainę zagranicznych instruktorów jest zdestabilizowanie sytuacji w tym kraju. Zdaniem agencji TASS komentarz ten dotyczył Polski.

– Poważne zaniepokojenie w MSZ FR wywołują doniesienia o zamiarach USA, by zacząć masową dostawę broni na Ukrainę. Dostawy uzbrojenia będą brzemienne w skutki nie tylko dla złamania rozejmu i nowej eskalacji na południowym wschodzie (Ukrainy). Grożą także bezpieczeństwu Federacji Rosyjskiej, o czym nie raz mówiliśmy – powiedział rzecznik.

Barack Obama nie podjął jeszcze decyzji dotyczącej dozbrajania ukraińskiej armii. Pojawia się jednak coraz więcej głosów świadczących o tym, że opcja ta jest poważnie brana pod uwagę. Przewodniczący kolegium szefów sztabów sił zbrojnych USA generał Martin Dempsey oświadczył, że Stany Zjednoczone «absolutnie powinny» rozważyć dostarczenie broni ukraińskim siłom rządowym.

Tvn24

Москва: «Американська зброя Києву – це загроза для Росії»

«Можливі поставки озброєння із США в Україну загрожують безпеці Російської Федерації», – заявив прес-секретар МЗС Росії Олександр Лукашевич. Заступник міністра закордонних справ у свою чергу заявив, що метою підкріплення України закордонними інструкторами є дестабілізація ситуації в цій країні. На думку агентства «ТАСС», цей коментар стосується також Польщі.

«Серйозне занепокоєння в МЗС РФ викликають заяви про наміри США розпочати масову поставку зброї в Україну. Постачання зброї матиме серйозні впливи не тільки на порушення перемир'я, а й призведе до нової ескалації конфлікту на південному сході України. Воно загрожує також безпеці Російської Федерації, про що ми не раз говорили», – сказав прес-секретар.

Барак Обама ще не прийняв рішення щодо озброєння укра-

2014 | NATO SCOPE

їнської армії. Проте з'являється все більше заяв, які свідчать про те, що таку можливість серйозно беруть до уваги. Голова ради керівництва штабів Збройних сил США генерал Мартін Демпсі заявив, що Сполучені Штати Америки «абсолютно повинні» розглянути питання поставки зброї українським урядовим силам.

Tvn24

Окрёты НАТО на Морзу Чёрным. «Захід гра на нервах Москві»

Російские media с уwaгaй слeдзaт пoявлeниe сeбe тpeчeч нoвыч oкрётoв НАТО нa Мoрзe Чeрнoм. Инфoрмaцiя, зe oбeчнe jest тaм жуэ шeсч oкрётoв Sojusзу – з USA, Kanady, Niemiec, Turcji, Włoch i Rumunii – ктoрe мaгaт вiзiч удiэл в мaнeврaч.

Рзaдoвa «Rossijskaja Gazeta» пiшe, зe НАТО–вскie мaнeвры нaбieraгaт шчeгoльнoгo чaрaктeрy зe взглeду нa wyдaрeннa нa Ukrainie i зaинтeрeсoвaниe дoвoдztwa Sojusзу зwiэksзajаcым сiэ зgrupowaniem rosyjskich oкрётoв нa Krymie.

Zrozumiaлe, зe в Brukseli i Waszyngtonie нaйwyжaнiэй чхaгa пogrагaч нa нeрвaч Москвиe. A жeднoчeснe пруэ пoмoцy wspoлчeсnyч technologii oкрётoвыч спрaвдзич, нa ile твaрдy jest нoвы system obrony i бeзпeчeсtвa Krymu – czytamy в rosyjskiej газeциe. Autor публiкaцiи пiшe, зe в ciагу oстaтнeгo рoкy–poлтoрa знaчaщo wzrosлa aкtywnoсt NATO нa Мoрзe Чeрнoм.

IAR

Кораблі НАТО в Чорному морі. «Захід грає на нервах Москви»

Російські медіа уважно стежать за появою трьох нових кораблів НАТО в Чорному морі. Вони повідомляють, що нині там знаходиться вже шість кораблів Альянсу (із США, Канади, Німеччини, Туреччини, Італії та Румунії), що мають взяти участь у навчаннях. Урядова «Российская газета» пише, що натівські навчання набирають особливого характеру у зв'язку з подіями в Україні та тим, що НАТО проявляє інтерес до кількості російських кораблів у Криму, яка збільшується.

«Зрозуміло, що в Брюсселі та Вашингтоні хочуть пограти на нервах Москви. Одночасно за допомогою сучасних корабельних технологій прагнуть перевірити, наскільки міцною є нова система оборони та безпеки Криму», – читаємо в російській газеті. Автор публікації пише, що впродовж останнього року-півтора значно зросла активність НАТО в Чорному морі.

Informacyjna Agencja Radiowa

Генерал США: wysłać czołgi na wschodnią flankę NATO

Dowódca wojsk USA w Europie generał Frederick Hodges uważa, że wysłanie amerykańskich czołgów na wschodnią granicę NATO będzie skutecznym środkiem odstraszającym Rosję przed ewentualną formą agresji – relacjonuje brytyjski dziennik «Guardian».

– Jestem pewien, że prezydent Rosji Władimir Putin chce zniszczyć nasz sojusz, nie atakując go jednak, ale doprowadzając do podziałów wewnątrz NATO – powiedział generał Hodges w wystąpieniu przed dowódcami i politykami w Berlinie.

Ostrzegł, że Moskwa może chcieć doprowadzić do destabilizacji NATO, wysyłając «zielone ludziki» na terytorium jednego z państw członkowskich, powtarzając strategię zastosowaną na Ukrainie. W związku z tym zagrożeniem uznał, że na wschodniej flance sojuszu powinny pojawić się amerykańskie wojska. Wśród państw objętych potencjalnym wsparciem militarnym wymienił Polskę, Litwę, Łotwę, Estonię, Rumunię i Bułgarię.

Generał Hodges wyraził obawę, że niektóre państwa NATO mogą być niechętne do wypełnienia założeń artykułu 5 Traktatu Waszyngtońskiego – szczególnie te, które nie są bezpośrednio zagrożone przez Moskwę.

– Jeżeli nie uszanujemy artykułu 5, wtedy nasz sojusz będzie skończony – ocenił amerykański dowódca w Europie odnosząc się do zapisu mówiącego, że atak na jednego z członków NATO jest traktowany jako agresja wobec całego bloku.

Polskie Radio

Генерал США: «Треба вислати танки на східний фланг НАТО»

«Головнокомандувач військ США у Європі генерал Фредерік Ходжес заявив, що відправка американських танків на східний кордон НАТО стане результативним заходом, що унеможливить ймовірну агресію з боку Росії», – повідо-

мляє британське видання «Guardian».

«Я впевнений, що президент Росії Володимир Путін хоче знищити Альянс не за допомогою нападу, а завдяки сприянню появи поділів усередині НАТО», – сказав генерал Ходжес під час виступу перед командуванням та політиками в Берліні.

Він застеріг, що Москва може бажати довести НАТО до дестабілізації, висилаючи «зелених чоловічків» на територію однієї з держав-членів, тобто повторюючи стратегію, яку вона застосувала в Україні. У зв'язку з такою загрозою він заявив, що на східному фланзі Альянсу повинні з'явитися американські війська. Серед держав, охоплених потенційною військовою підтримкою, він назвав Польщу, Литву, Латвію, Естонію, Румунію та Болгарію.

Генерал Ходжес висловив занепокоєння тим, що деякі держави НАТО можуть не бажати виконувати положення статті 5 Вашингтонського трактату. Особливо ті, яких безпосередньо не стосується загроза з боку Москви.

«Якщо ми не будемо дотримуватися статті 5, це призведе до краху Альянсу», – зазначив головнокомандувач військ США в Європі, посилаючись на пункт, у якому йдеться про те, що напад на одного з членів НАТО трактується як напад на цілий блок.

Polskie Radio

Łukaszenka: Nie będzie Majdanu na Białorusi

Prezydent Białorusi Alaksandr Łukaszenka powiedział, że jego kraj może «szczycić się pokojem i harmonią» i nie występują w nim konflikty. – Nie będzie żadnego Majdanu na Białorusi – mówił.

Łukaszenka powiedział również, że »bratobójczą wojnę» jaka ma miejsce na Ukrainie uda się zakończyć na podstawie porozumień z Mińska. – Ukraińcy tego potrzebują tak samo jak Unia Europejska, Rosja i Białoruś – mówił.

Wprost

Лукашенко: «В Білорусі не буде Майдану»

Президент Білорусі Олександр Лукашенко заявив, що його країна може «пишатися миром і гармонією» і в ній немає конфліктів. «У Білорусі не буде жодного Майдану», – сказав він.

Лукашенко також заявив, що «братовбивчу війну», яка відбувається в Україні, вдасться завершити на основі Мінських договорів. «Українці цього потребують так само, як і Європейський Союз, Росія та Білорусь», – зазначив він.

Wprost

«Gangsterskie państwo» Rosja

Rosja to «państwo gangsterskie», Władimir Putin jest «niezdolny do wyrzutów sumienia», a «na wyjaśnienie zabójstwa Borysa Niemcowa nie mamy raczej co liczyć». To tezy ostrego komentarza redakcyjnego w brytyjskiej gazecie «The Times».

«За Сталіна цzołoви вroгoвиe paнствa дoстaвaли чoчбy пoкaзoвy прoцeс. За Putina – гинaг oд кул нa улicy» – тo пiерwsze zdanie komentarza.

Brak tu bezpośredniego wskazania na winowajcę, ale dziennik pisze o propagandzie współczesnej Rosji, która przypomina tę komunistyczną. «Głosi ona, że krytycy reżimu to zdrajcy, zasługujący na śmierć» – czytamy w tekście.

Gazeta przypomina, że Niemców krytykował domniemaną korupcję wokół igrzysk w Soczi, z 2014 roku. I przywołuje jego twardą postawę wobec strategii Putina na Ukrainie.

Dziennik pisze też, że nadzieje na ukaranie winnych są nikłe. I wylicza inne niewyjaśnione do dziś przypadki: między innymi śmierć dziennikarki Anny Politkowskiej.

«Putin zasugerował, że morderstwo jest prowokacją. To obraźliwy odruch człowieka, który wydaje się niezdolny do wyrzutów sumienia. Przekształcił on Rosję w państwo gangsterskie. To się nie zmieni, dopóki nie odejdzie» – czytamy w «The Times».

www.tvp.info

«Бандитська держава» Росія

Росія – це «бандитська держава», Володимир Путін «не здатний на докори сумління», а «на з'ясування обставин вбивства Бориса Немцова, швидше за все, нічого й розраховувати». Такими є тези гострого редакційного коментаря в британській газеті «The Times».

«За Сталіна основні вороги країни отримували бодай показовий процес. За Путіна – гинуть від куль на вулиці», – це перше речення публікації.

У тексті безпосередньо не вказано, хто є винуватцем, проте видання пише про пропаганду в сучасній Росії, яка нагадує комуністичну. «Вона виголошує, що критики режиму – це зрадники, які заслуговують на смерть», – читаємо в тексті.

Видання нагадує, що Немцов критикував корупцію навколо Олімпійських ігор у Сочі у 2014 році та займав тверду позицію щодо стратегії Путіна в Україні.

Також зазначено, що існує мала надія на покарання винних. Перераховано вбивства осіб, замовників яких так і не знайшли, зокрема згадано про смерть журналістки Анни Політковської.

«Путін заявив, що вбивство (Немцова) – це провокація. Це жахлива поведінка людини, котра не має докорів сумління. Він перетворив Росію в бандитську державу. Це не зміниться, допоки він буде при владі», – читаємо в «The Times».

www.tvp.info

PRASA // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
апаратник борошно-мельного виробництва	2 500	обслуговування обладнання з виробництва борошна
архітектор	3 000	виготовлення містобудівної документації,досвід роботи з документацією
бармен	1 300	приготування напоїв та обслуговування відвідувачів закладу
водій автотранспортних засобів	1 250	робота на автомобілях "МАЗ",
водій автотранспортних засобів	2 365	вантажні перевезення
водій автотранспортних засобів	1 400	зар/плата+ відрядні,обов'язково категорію Е(прицеп),автомобіль марки МЕРСЕДЕС-КАМАЗ,готовність до відряджень
водій автотранспортних засобів	2 000	перевезення вантажів по Україні, дотримується правил дорожнього руху, правил особливостей перевезень багажу на автомобілі за різних дорожніх умов.
водій автотранспортних засобів	1 250	"перевезення вантажів Україна - Європа, догляд за належним станом автомобіля, наявність категорії С, Е."
водій автотранспортних засобів	1 280	Робота на автомобілі "Вольво" (бензовоз), перевезення по Україні.
головний бухгалтер	2 500	Визначає, формулює, здійснює і координує організацію бухгалтерського обліку господарсько-фінансової діяльності підприємства, організація та облік звітності
Електрогазозварник	1 218	зварювання труб систем опалення та сантехнічних систем, виконує позовжні, горизонтальні, вертикальні шви, на автоматичних та напівавтоматичних апаратах
Електрогазозварник	1 800	проведення зварювальних робіт з ремонту і реставрації промислової і сільськогосподарської техніки,прицепів
Електрогазозварник	1 330	ручне, напівавтоматичне,автоматичне зварювання деталей, апаратів, конструкцій автобусів
електромеханік	1 500	Догляд та обслуговування автотранспортних засобів підприємства, обслуговування електроприладів автомобілію
електромеханік	1 500	Установка автомобільної сигналізації на авто, парктроніки, обслуговування електричних приладів в авто
електромонтажник з кабельних мереж	2 000	ремонт та профілактика електричних мереж в житлових будівлях
електромонтер з ремонту устаткування електроустаткування	2 000	здійснення ремонту та обслуговування електроустаткування з виробництва картону
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	1 500	робота на території України, , будівництво мостів, та інших штучних споруд, робота на висоті
електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування	1 770	Проведення монтажу та демонтажу електропроводки, встановлення світильників та лічильників
електрослюсар будівельний	1 400	з/пл+відрядні, готовність до відряджень по Україні,розряд від 2-4,виконання електро-слюсарських робіт
енергетик	2 000	зар/плата+відрядні,готовність до відряджень по Україні,виконання робіт по забезпеченню роботи електрогосподарства підприємства
заступник директора	1 218	Залучення клієнтів, робота з існуючими клієнтами, робота з документами
інженер-землевпорядник	1 410	розробка проектів відведення, рекультивація земель,знання грошової оцінки земель,схеми землеустрою
інженер-програміст	1 600	програмування 1С-бухгалтерії, дрібний ремонт комп'ютерної та офісної техніки
інженер-технолог	3 000	здійснення контролю дотримання параметрів та технологічного процесу виробництва хліба та хлібобулочних виробів
касир торговельного залу	1 250	обслуговування покупців, проводити розрахунок за придбаний товар
квітникар	1 218	висадка квітів та догляд за рослинами
кондитер	1 300	Виготовлення кондитерських виробів в їдальні.
Кондуктор громадського транспорту	1 480	продаж разових проїздних квитків, збір плати за проїзд, перевірка проїздних квитків та документів, що є підставою для безкоштовного проїзду

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
кухар	1 218	кухар на холодні і гарячі страви
кухар	1 300	Приготування перших та других страв. Обслуговування відвідувачів їдальні.
Маляр	1 500	посада маляра з обов'язками штукатура ,комплексне обслуговування та ремонт приміщення
Маляр	1 800	ремонт сходових кліток в під'їздах житлових будинків
Манікюрник	1 300	майстер манікюру та педикюру, чоловічий та жіночий
Манікюрник	1 30	майстер манікюру та педикюру, чоловічий та жіночий, працювати у салоні Любава за адресою пр.Соборності,1
машиніст (кочегар) котельної	1 253	обслуговування котлів "Логіка - 230" на тверде паливо
машиніст автовишки та автогідропідіймача	1 500	робота на території України, будівництво мостів, та інших штучних споруд.
машиніст автогрейдерів	1 300	укладання,ремонт доріг в приватному секторі,на територіях підприємств та організацій,обов'язковий досвід роботи,наявність прав грейдериста
машиніст крана (кранівник)	1 500	робота на баштовому крані на будівельному майданчику, дотримання техніки безпеки
машиніст папероробної (картоноробної) машини (сіткар)	2 000	машиніст машини для виготовлення гільз, виготовлення картонних гільз та здійснення порізки картону
машиніст різальних машин	2 000	Здійснення порізки бабін з картону, дотримання правил техніки безпеки та експлуатації обладнання
Менеджер (управитель) з логістики	1 218	організація перевезень вантажів по Європі по інтернету
менеджер (управитель) із збуту	2 000	організація збуту будівельних матеріалів, робота з 1С Бухгалтерією
механік	3 000	робота механіка поліграфічного обладнання
механік груповий	1 800	зар/плата+відрядні,готовність до відряджень по Україні,виконання робіт по забезпеченню роботи транспортного господарства
Начальник відділу	3 000	керівник виробничо-поліграфічного відділу, організація роботи відділу, навички роботи на поліграфічному відділі
оператор лінії у виробництві харчової продукції (хлібопекарно-макаронне та кондитерське виро	2 000	Забезпечення виконання в зазначені строки завдань з обсягу виробництва продукції (макарони), вживання заходів щодо усунення несправностей та аварій.
офіціант	1 300	обслуговування гостей закладу,дотримання правил санітарних норм
офіціант	1 350,	обслуговування клієнтів, розрахунок клієнтів, прибирання залу
офіціант	1 218	обслуговування та сервіровка залу
офіціант	1 218	працювати з 21год. до 3 години ночі(в зал на "караоке")
перукар (перукар - модельєр)	1 300	майстер жіночої та чоловічої стрижки. Можливе стажування
підсобний робітник	1 300	підсобні роботи на будівництві,допоміжні роботи
підсобний робітник	1 390	підсобні, допоміжні роботи у притулку.
підсобний робітник	1 218	робота не важкого характеру,можливе прибирання території, перебирання поліетиленової плівки за структурою,за кольором
прибиральник службових приміщень	1 250	прибирання приміщень кафе "Базилік" та миття посуду, робота з миючими засобами, збирання сміття і віднесення його до встановленого місця
прибиральник територій	609	прибирання території притулку та вольєрів
Продавець-консультант	1 500	консультації по продажу теплотехніки та промислових товарів.
рентгенолаборант	1 312	здійснює та проявляє флюорографічні та рентгенологічні знімки осіб, веде медичну документацію
робітник з комплексного обслуговування й ремонту будинків	1 243	Робота по ремонту та обслуговуванню будинків,ремонт та обслуговування електроустаткування, головний корпус університету.

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
слюсар з контрольно-вимірювальних приладів та автоматики (електромеханіка)	1 800	налагодження автоматики керування на газоспоживному обладнанні та газових приладах, налагодження з виявленням та усуненням пошкоджень електронних осцилографів, генераторів усіх типів
слюсар з механо-складальних робіт	1 220	складання електроджгутів, читання електричних схем,знання конструкції транспортних засобів, принцип роботи електровузлів транспортного засобу
слюсар з ремонту автомобілів	1 250	ремонт та технічне обслуговування автобусів
слюсар-електрик з ремонту електроустаткування	1 500	Підтримання належного стану електроприладів та устаткування на виробництві, догляд за електроприладами
слюсар-електрик з ремонту електроустаткування	1 700	Слюсар налагоджувальник токарних, фрезерувальних, деревообробних станків
слюсар-сантехнік	1 218	обслуговування систем теплопостачання,водопостачання,каналізації,водовідведення.
сортувальник поштових відправлень та виробів друку	1 500	матеріально відповідальна особа, сортування поштових відправлень та виробів друку, товарів народного споживання
сторож	1 218	охорона території притулку, догляд за тваринами
Технік-електрик	1 250	"Відповідальний за електрогосподарство, функції інспектора-контролера "
Технолог-дослідник (видавничо-поліграфічне виробництво)	3 000	контроль над усіма виробничими процесами, технологія виробництва плакатів, знання технологічних процесів
фахівець	1 218	Залучення клієнтів, робота з існуючими клієнтами, робота з документами
чистильник	1 220	реставрація подушок
швачка	1 250	знання процесу пошиття виробу від початку до кінця
швачка	1 600	по операційне пошиття чоловічого одягу
швачка	1 710	Пошиття жіночого одягу
швачка	1 240	пошиття жіночого одягу, робота на універсальній швейній машинці
швачка	1 220	пошиття дитячих колясок, можуть направлятись як швачки так кравці,розряд значення немає
швачка	1 250	майстер з ремонту та пошиття тентів на автомобілі вантажні та напівпричеми
штампувальник (холодноштампувальні роботи)	2 000	Виконання холодного штампування деталей з металу, перевірка виготовлених деталей, керування механізмами пресу
обвалювальник м'яса	2 000	Обвалювання туш і частин туш , розділка туш,півтуш, четвертин на частини для обвалювання м'яса, підготовка товару до продаж, пакування, маркування
оброблювач риби	1 310	Переробка риби, виготовлення продукції з риби.
оператор верстатів з програмним керуванням	1 220	знання з обслуговування верстатів з числовим програмним керуванням, вміння читати креслення
оператор пульта керування	1 400	контроль за роботою крокуючого підйомника з цеглою-сирцем та за проходженням рамок з цеглою по транспортній стрічці
офіціант	1 400	обслуговування клієнтів на банкетах і весіллях, прибирання залу
офіціант	1 303	обслуговування клієнтів, оформлення замовлень, сервірування столів до бенкетів
офіціант	1 350	обслуговування клієнтів, розрахунок клієнтів, прибирання залу
офіціант	1 218	обслуговування клієнтів. сервірування столів. опрацювання столів, обслуговування бенкетів і фуршетів

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Wydział Kultury Rady Miasta Łuck
Centrum Kultury w Lublinie
Towarzystwo Kultury Polskiej na Wołyniu im. Tadeusza Kościuszki

Управління культури Луцької міської ради
Центр культури в Любліні
Товариство польської культури на Волині імені Тадеуша Костюшка

ogłaszają

VIII Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy

pod patronatem

Konsula Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Łucku Beaty Brzywczy
Mera Miasta Łuck Mykoły Romaniuka
Prezydenta Miasta Lublin Krzysztofa Żuka

Patronat medialny – «Monitor Wołyński»

оголошують

VIII Декламаторський конкурс польської поезії і прози для мешканців України

під патронатом

Генерального консула Республіки Польща у Луцьку Беати Бживчи
Луцького міського голови Миколи Романюка
Президента міста Люблін Кшиштофа Жука

Медійний патрон – «Волинський монітор»

Założenia ogólne:

1. VIII Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy odbędzie się w Łucku **w dniu 27 marca 2015 r. o godz. 14.00** czasu ukraińskiego. O miejscu prowadzenia konkursu zainteresowane osoby zostaną zawiadomione w późniejszym terminie. Konkurs jest imprezą otwartą, przeznaczona dla osób mieszkających na stałe lub czasowo na Ukrainie.

2. Celem konkursu jest propagowanie literatury polskiej na Ukrainie oraz integracja Polaków i Ukraińców, doskonalenie warsztatu artystycznego, konfrontacja dokonań twórczych.

3. Laureaci wytypowani podczas VIII Konkursu Recytatorskiego Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy wezmą udział w VIII Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa, które odbędą się w dniach **17–19 kwietnia 2015 r.** w Łucku*. O miejscu prowadzenia VIII Polsko-Ukraińskich Spotkań Mistrzów Słowa zainteresowane osoby zostaną zawiadomione w późniejszym terminie.

4. Laureaci VII Polsko-Ukraińskich Spotkań Mistrzów Słowa kwalifikowani są bezpośrednio do udziału w VIII Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa bez udziału w eliminacjach konkursowych

5. W razie prowadzenia VIII Polsko-Ukraińskich Spotkań Mistrzów Słowa w Polsce, laureatom delegowanym z Ukrainy organizatorzy zapewniają transport do Lublina i z powrotem oraz noclegi i wyżywienie w czasie pobytu w Polsce.

6. W razie prowadzenia VIII Polsko-Ukraińskich Spotkań Mistrzów Słowa w Lublinie, laureaci VIII Konkursu Recytatorskiego Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy, w celu uzyskania wizy do Polski, muszą posiadać ważny paszport zagraniczny 2 tygodnie przed wyjazdem (najpóźniej – w dniu 3 kwietnia 2015 r.).

7. W przypadku braku ważnego paszportu zagranicznego we wskazanym dniu organizatorzy zastrzegają sobie prawo zamiany wytypowanych nagrodzonych laureatów, wyróżnionymi posiadającymi ważny paszport.

Warunki uczestnictwa:

- ukończone 15 lat;
- przygotowanie repertuaru nie prezentowanego w poprzednich konkursach;
- przygotowanie repertuaru z zakresu literatury polskiej w języku polskim lub ukraińskim. **Wykonawca może reprezentować tylko jedną instytucję** (np. szkołę, ośrodek kultury, klub);
- zgłoszenia są przyjmowane w terminie od 16 lutego po 24 marca 2014 r.** poprzez złożenie KARTY UCZESTNIKA lub zgłoszenie telefoniczne (Kartę uczestnika można pobrać na stronie www.monitor-press.com)

- zgłoszenia przyjmują:** Sofia Muliar (tel. +38 0979874574; +38 0991787532), Natalija Katrencikova (e-mail: anata11@mail.ru)

Wymagania do repertuaru i występu:

- Repertuar uczestników obejmuje 2 utwory poetyckie lub prozowe w całości albo fragmentach, lub 1 utwór poetycki i fragment prozy **z literatury polskiej** prezentowane w języku polskim lub ukraińskim;
- O jakiegokolwiek zmianie repertuaru na każdym z etapów konkursu uczestnicy muszą natychmiast poinformować organizatorów;
- Łączny czas wykonania nie może przekroczyć 6 minut.

Uwaga: Przekroczenie limitu czasu przez wykonawcę może spowodować wyłączenie go z oceny przez Sąd Konkursowy.

* Zwracamy uwagę naszych czytelników na to, że tegoroczny finał odbędzie się w Łucku, a nie w Lublinie, jak to było w poprzednim roku. W przypadku zmiany miejsca prowadzenia finału, wszyscy uczestnicy zostaną poinformowani o tym najpóźniej 2 tygodnie przed VIII Polsko-Ukraińskimi Spotkaniami Mistrzów Słowa.

Zagalne zasady:

1. VIII Deklamatorski konkurs polskiej poezji i prozy dla mieszkańców Ukrainy odbędzie się w Łucku **27 березня 2015 р. о 14.00 год.** за київським часом. Про місце проведення конкурсу зацікавлені особи будуть повідомлені пізніше. Цей конкурс – відкритий захід, призначений для тих, хто постійно або тимчасово проживає в Україні.

2. Метою конкурсу є промоція польської літератури в Україні, а також інтеграція українців і поляків, вдосконалення артистичних вмінь, співставлення творчих досягнень.

3. Laureaci, відібрані на VIII Декламаторському конкурсі польської поезії і прози для мешканців України, візьмуть участь у VIII Польсько-українських зустрічах майстрів слова, які відбудуться **17–19 квітня 2015 р.** у Луцьку*. Про місце проведення VIII Польсько-українських зустрічей майстрів слова зацікавлені особи будуть повідомлені пізніше.

4. Laureaci VII Польсько-українських зустрічей майстрів слова допускаються до участі у VIII Польсько-українських зустрічах майстрів слова без проходження конкурсного відбору.

5. У разі проведення VIII Польсько-українських зустрічей майстрів слова в Польщі, лауреатам, делегованим з України, організатори

забезпечують перевезення до Любліна та назад, нічліги та харчування під час перебування в Польщі.

6. У разі проведення VIII Польсько-українських зустрічей майстрів слова в Польщі, делеговані до Любліна лауреати VIII Декламаторського конкурсу польської поезії і прози для мешканців України за 2 тижні до фіналу (найпізніше – 3 квітня 2015 р.) повинні мати дійсні закордонні паспорти (для отримання візи).

7. Якщо котрийсь із лауреатів у вказаний день не матиме дійсного закордонного паспорта, організатори мають право замінити його однією з осіб, відзначених у конкурсі, котра матиме дійсний закордонний паспорт.

Умови участі:

- мати повні 15 років;
- приготувати репертуар, якого цей учасник не представляв у попередніх конкурсах;
- до репертуару мають входити твори польської літератури польською або українською мовою. **Виконавець може представляти лише одну інституцію** (наприклад, навчальний заклад, дім культури чи клуб);
- зголошення до участі приймаються в період від 16 лютого до 24 березня 2015 р.** шляхом заповнення АНКЕТИ УЧАСНИКА (безпосередньо або за телефоном; анкету учасника можна завантажити на сайті www.monitor-press.com);
- зголошення приймають:** Софія Муляр (тел. +38 0979874574; +38 0991787532), Наталія Катренчикова (e-mail: anata11@mail.ru)

Вимоги до репертуару та виступу:

- Репертуар учасників має складатися з 2 поетичних або прозових творів чи їх фрагментів або з 1 поетичного твору та 1 фрагменту прози **з польської літератури** польською чи українською мовою.
 - Про будь-яку зміну репертуару на будь-якому з етапів конкурсу учасники повинні негайно повідомити організаторів.
 - Загальний час виконання не може перевищувати 6 хвилин.
- Увага! Перевищення виконавцем часового ліміту може призвести до його виключення зі списку оцінюваних учасників конкурсу.**

* Звертаємо увагу наших читачів на те, що у 2015 р. фінал конкурсу відбудеться в Луцьку, а не в Любліні, як у попередні роки. У разі зміни місця проведення фіналу, всі учасники будуть повідомлені про це найпізніше за 2 тижні до проведення VIII Польсько-українських зустрічей майстрів слова.

Projekt jest współfinansowany ze środków finansowych otrzymanych z Ministerstwa Spraw Zagranicznych w ramach konkursu na realizację zadania «Współpraca z Polonią i Polakami za granicą w 2014 r.» Za pośrednictwem Fundacji „Wolność i Demokracja”

Monitor
Wołyński

Założyciel/Zasnovnik - Валентин ВАКОЛЮК
Zespół redakcyjny/Редакційна колегія:
Walenty WAKOLUK/Валентин ВАКОЛЮК
Natalia DENYSIUK/Наталія ДЕНИСЮК
Wiktor JARUCZYK/Віктор ЯРУЧИК
Iryna KANAHEJWA/Ірина КАНАГЕЄВА

Redaktor naczelny: Walenty WAKOLUK
Korekta: Jadwiga DEMCZUK
Redaktor techniczny: Iryna KANAHEJWA
Redaktor odpowiedzialny: Aleksander SWICA
Tłumaczenia: Switłana PYZA,
Natalia DENYSIUK

Główny redaktor: Валентин ВАКОЛЮК
Літературний редактор: Ядвіга ДЕМЧУК
Технічний редактор: Ірина КАНАГЕЄВА
Відповідальний редактор: Олександр СВИЦА
Переклад: Світлана ПИЗА,
Наталія ДЕНИСЮК

Адреса редакції:
43025 Луцьк, вул.Крилова 5/7
tel/faks (0332) 72 54 99
e-mail: info@monitor-press.com
www.monitor-press.com

Свідectwo про реєстрацію
ВЛ № 339-73Р від 19.05.2009 г.
Тираж: 6000. Замовлення: 1615
Друк - Волинська обласна друкарня:
Луцьк, пр.Волі 27.
Друк офсетний, формат А 3